

DEN UKENDTE

ET INDLÆG TIL DRØFTELSE AF ÅNDSLIVET

VED

LAURS NIELSEN

3. REVIDEREDE OG ILLUSTREREDE UDGAVE

FORLAGET MYLUND
2012

DEN UKENDTE
ET INDLÆG TIL DRØFTELSE AF ÅNDSLIVET
VED
LAURS NIELSEN
3. REVIDEREDE OG ILLUSTREREDE UDGAVE
RED. H.K. BOCK
FORLAGET MYLUND
2012
ISBN: 978-87-995002-0-8

FORORD TIL 3. UDGAVE

Den Ukendte blev først udgivet i 1926 på Hasselbalchs forlag. Om bogens titel fortalte Laurs Nielsen selv, at da han indleverede manuskriptet til forlaget, var det uden titel. Han havde ikke kunnet finde et navn, han var tilfreds med, og håbede at finde en løsning i samråd med forlæggeren. Som forfatter, stod der på manuskriptets forside "Den Ukendte", idet han følte, at forfatternavnet ikke tilkom ham men hans åndelige vejleder.

Forlæggeren misforstod imidlertid forholdet, og da Laurs Nielsen fik opsatsen tilbage til korrektur, var *Den Ukendte* blevet bogens navn, og derved blev det. En mere rammende titel er også svær at forestille sig.

Første udgave blev udsolgt i forbindelse med udgivelsen af Laurs Nielsens anden bog, *Følelse og Tanke* i efteråret 1928, og da den tredje bog, *Uddrag af Livets Bog*, var færdig, blev *Den Ukendte* gennemset og en ny udgave trykt i 1932, men denne gang på eget forlag.

Værdien af disse tre bøger ligger for mig at se i, at de udgør den anden halvdel af den evolutionslære Darwin påbegyndte med kortlægningen af det fysiske livs evolution i *Arternes Oprindelse*. Tilsvarende kortlægger Laurs Nielsen tankelivets og dermed åndslivets udvikling, individuelt i det enkelte menneske og universelt gennem tiden.

Den Ukendte har længe været udgået. Den foreligger nu her i tredje udgave. Udgivelsen er tænkt som første bind i en samlet udgivelse

af alle Laurs Nielsens værker. Retskrivningen er her opdateret, og der er indsat 3 illustrationer, som Laurs Nielsen selv har stået for og ønskede medtaget i en eventuel ny udgave. På bogens sidste side ses et fotografi af Laurs Nielsen taget af prof. Preben Plum, formentlig i 1930'erne. Det indledende digt af den nu næsten ukendte digter Martin Jensen blev trykt i *Aalborg Amtstidende*, 17.1.1946 i anledning af 1-års dagen for hans død. Laurs Nielsen gemte digtet i sit eksemplar af *Den Ukendte*.

Januar 2012,
Hanne Kirstine Bock

Hvad vil du i denne verden,
Ensomme menneskesøn,
Troede du, jorden ventede dig,
Fredfyldt, og sommerlig skøn,
Ak, den er blevet en ørken,
Her kan kun torne gro,
Her er ikke stedet,
Hvor menneskets søn kan bo.

Hvad vil du i denne verden,
Her gælder den stærkes lov,
Her hersker de hylende ulve,
Som sultne går ud på rov,
Sjakaler lister i mørket,
De mætter sig grundigt på lig,
Her hører du kun i natten
De døendes hæse skrig.

Hvad vil du i denne verden,
Du som vil stifte fred,
Her hvor det gælder at dræbe
Og træde hverandre ned,
Hvad vil du i denne verden,
Du som vil glæde og lys,
Her er kun plads for angsten
Og dødens kuldegys.

Hjemløs er mennesket blevet
Her på sin egen jord,
Fredløs må mennesket vandre,
Her hvor kun rovdyr bor,
Skjult i de mørke huler
Venter han træt og svag,
Venter i længsel at høre
Et menneskes hjerteslag.

Martin Jensen

INDHOLD

Forord til 3. Udgave.....	i
Hvad vil du i denne verden.....	iii
LAURS NIELSENS FORORD TIL 1. OG 2. UDGAVE	3
I. Den groende Åndsperiode.....	5
1) Sygdommen.....	5
2) Føllet i Kanalen.....	5
3) Kampen om Guds Fred.....	8
4) Dødsvarsel.....	9
5) Drømmen ved Odde Sund.....	9
6) Samvittigheden.....	12
II. Den søgende Åndsperiode.....	16
1) Hos Spiritisterne.....	16
2) Tilbud om Guds Fred.....	23
3) To Rejser.....	24
4) Følelsers og Tankers Overføring.....	32
5) Det urene Åndsliv.....	33
III. Den modne Åndsperiode.....	39
1) Det rene Åndsliv.....	39
2) Livets Love.....	50
3) Natur – ikke Under.....	60
SLUTNING	68

LAURS NIELSENS FORORD TIL 1. OG 2. UDGAVE

Af denne bogs indhold skulle det fremgå, at menneskelegemet er en del for sig, en art elektromotor, der sættes i bevægelse ved hjælp af et fludie, som igen dirigeres af et åndsprodukt, der besidder tænkeevne og viljekraft.

Dette fludie kredser fra venstre til højre om mennesket i en rolig bevægelse; jo større sindsligevægt, jo større ro.

Fludiet er det samme for alt liv (mennesker, dyr og planter) og den egentlige drivkraft for livet; det er i sin natur som stærkt villende, altså arbejdende, men uden system og tænkeevne.

En tredje faktor i mennesket er åndsproduktet, gudsfrøet, der er i besiddelse af tænkeevne og system. Fludiet kan bestå i alt liv uden gudsfrø i sig, men gudsfrø uden fludie eksisterer ikke. Fludiet adlyder den mindste trang i det liv, det kredser om og ligesom skaber og driver frem; det er gudsfrøets værge, dets værktøj og befordringsmiddel; i ét nu, danner det alt, hvad gudsfrøet har brug for. Det er gudsfrøets natur at tænke og ville, altså at herske; dertil er det født. Det fødes i det dyriske fludie; har det kraft til at herske over dette, vokser det sig stærkere og stærkere; det har frit valg mellem ondt og godt.

Udvikler det sig nu i det godes tjeneste, vil der komme en dag, da det ligesom angrer alle de fejl, det naturnødvendigt begår i sit dyriske fludie, og vender sin længsel mod sit ophav, det, menneskene kalder for Gud. Der kan det få sit fludie rensat eller få et hvidere og renere i stedet, når dets trang er stærk nok dertil (dette er dets sidste fødsel). Dette kan ske både i menneske- og åndslivet. Det fødes altså i det dyriske fludie i mennesket, menneskelivet er en skole for det, læreren

er beskikket af skaberen selv og er det, menneskene kalder for samvittighed. Samvittigheden er således ved følelsers (impuls) og tankers overføring lig en trådløs forbindelse, eller lig radio, med den i højere udvikling stående åndsperson, der er det beskikket som lærer og leder.

Bogens forfatter deler selv sin åndelige udvikling i tre perioder (åndsperioder): den groende, den søgende og den modne. Bogen slutter i den sidste af disse. Den modne periode indeslutter i sig ny perioder, der har medført to nye bøger: *Følelse og Tanke* og *Uddrag af Livets Bog*. Det vil lette interesserede læsere forståelsen af bøgerne at læse dem i den rækkefølge, de her er nævnte, at gøre det medfører (for mig at se) forståelse af tankelivets udvikling fra det groende menneskelige ind i det guddommelige, idet man da ser, hvorledes tankelivet bygges op til en harmonisk guddomsforståelse ved, at "sten" lægges på "sten", som når en bygmester opfører en bygning. Endvidere vil man se, at grundvolden for guddomsforståelsen er og kan kun være Guds fred. Denne fred er porten, mennesket skal igennem for at nå ind i Gud. Dets længsel efter og dermed trang til freden er nøglen til porten. Ved hjælp af den kan det guddommelige tankeliv ifølge samvittighedsledelsen tilgå det, så det gennem den deraf følgende tankeudvikling styres hen imod Guds fred. Man vil se, at gudslivet er et liv i væren, et liv i natur, uden for al menneskelig tillært teologisk fortolkningskunst og mystik.

Laurs Nielsen.

DE TRE ÅNDSPERIODER

I. Den groende Åndsperiode.

1) Sygdommen.

Da jeg var 9 år, var jeg syg en hel vinter; på sygdommens højde lå jeg i villelse. Min mor lagde sig på ryggen i min seng og tog mig i sin favn. Mit legeme sprællede med arme og ben, mit hoved drejedes fra højre til venstre og omvendt i åndsfraværende jammer. Min moder bad højt for, at jeg dog ikke måtte dø. Imedens dette stod på, så jeg mig selv stå ved siden af sengen og iagttage forholdene; jeg undrede mig over, at jeg så mig selv som i mandshøjde. Min mors klage rørte mig dybt; jeg sagde: "Mor, Mor, hvad gør dog det, at han dør? Jeg har det jo godt!"

Jeg undrede mig over, så fornuftig jeg følte mig; så stor og så fornuftig havde jeg aldrig været.

2) Føllet i Kanalen.

Da jeg var i 11-årsalderen og var hyrdedreng, var jeg gode venner med et føl, så gode venner, at føllet fulgte mig overalt; da moderen blev fortrolig med forholdet, følte hun aldrig ængstelse for føllet; det diede hos hende, hver gang jeg flyttede kreaturerne. Ved høstens slutning skulle jeg have fri en søndag og drev derfor alle de løsgående dyr ind på engen. Engen var hegnet mod bysiden ved en meget bred og dyb kanal, der var gravet for at udtørre en sø. Ved den nordlige ende af engen førte en bro med et led over kanalen. Vel ca. 200 meter syd for broen overskar kanalen en gammel vej, der forhen førte fra gården ud til engen. Disse tre punkter: den gamle vej ved kanalen, broen med ledet og byen, lå i en trekant i forhold til hverandre.

Da jeg havde lukket ledet, gik jeg ind mod byen for der at lege; men da jeg var nået ca. 50 skridt fra broen, følte jeg en stærk uro over mig; jeg følte, som om der måtte være noget galt. Jeg talte da med mig selv: "Hvad kan der være i vejen? Jeg har jo fået lov til at gå, og dyrene er alle på engen, hvad kan der så være galt? Nej – ingenting, jeg vil gå." Det kostede mig megen kraft at trodse den ligesom kaldende angst, thi i denne uro var ligesom indlagt en kaldende angstfølelse. Jeg gik et stykke, men pludselig snurredes jeg ufrivillig rundt med front mod dyrene, løb en snes skridt, men min forstand ivrede imod det meningsløse heri, det lykkedes mig at standse, det busede ud af mig: "Ja! Noget må der være i vejen! Men jeg kan jo da tælle dyrene, her fra bakken kan jeg jo let se dem alle, og er de der, så kan der jo umulig være noget galt." De var der alle (føllet tænkte jeg ikke på, det plejede altid at være hos mig); jeg sagde da til den tiltagende uro: "Dyrene er der alle, ledet er lukket, og jeg har lov at gå, så kan der jo ikke være noget i vejen – jeg vil gå." Jeg gik nu op over bakken og ned ad en hulvej lige ved byen; her snurredes jeg pludselig rundt på ny. Nu var al min modstand brudt, jeg løb, alt hvad mit legeme evnede; min forstand ivrede imod det meningsløse heri, men jeg måtte løbe. Da jeg oppe på bakken drejedes venstre om, blev jeg angst for mig selv og sagde: "Hvad er dog det! Er der noget galt med dyrene, skal jeg jo til ledet for at komme over kanalen!" Jeg sagde gentagende: "Har jeg da tabt min forstand?" Jeg løb nu fra grønne agre ud i en blød, opløst og pløjet mosejord, drejedes igen venstre om og måtte nu løbe der i den bløde jord langs med de grønne agre, som det dog havde været lettere at løbe på, fortsatte på den måde hen til den gamle vej og sprang over den dybe gamle grøft, der gik langs med vejen; på vejen drejedes jeg brat højre om og løb nu lige mod kanalen, sigende til mig selv: "Herre Gud, skal jeg da i kanalen?" Men på kanten af kanalen standsede jeg brat, idet jeg nu så føllet, stå i vandet med kun hovedet ovenfor. Da jeg så føllet, råbte jeg: "Det er rigtigt, stå bare stille, hold hovedet ovenfor; du kan tro, jeg skal snart skaffe hjælp!" Jeg løb nu tilbage mod gården ad den gamle vej; nu løb jeg ifølge min forstand og af egen fri vilje, men dette løb forekom mig tungt og langsomt i forhold til det ufrivillige løb.

Først da føllet så karlen fra gården ved sig, forsvandt følelsen af dets angst fra mig, først da blev jeg mig selv. Under løbet fra byen til føllet havde jeg været i stærk gråd.

Denne begivenhed med føllet står endnu for mig som en meget stor og vidtrækkende begivenhed, der med en vis ret lader formode, at føllets og mit fludie må være af samme art, altså dyrisk.

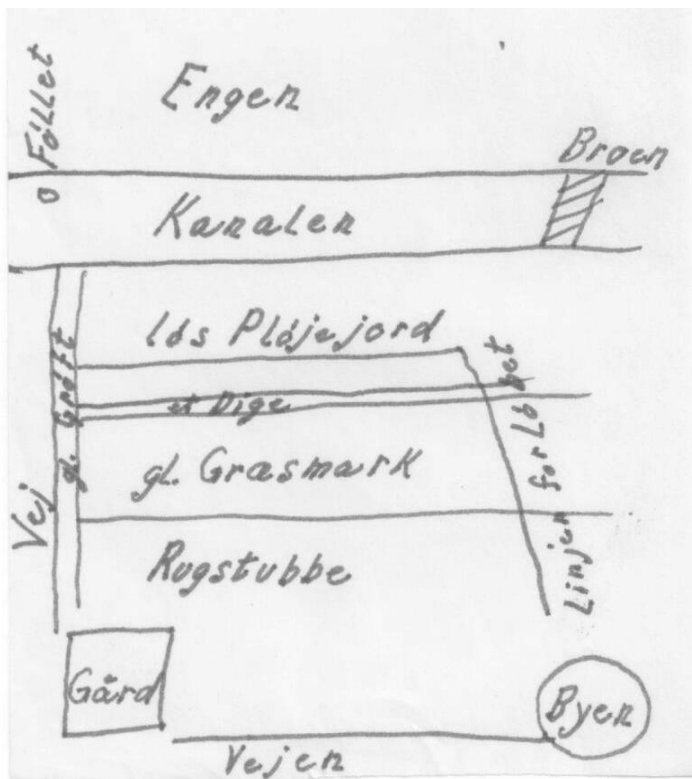

Illustration til Føllet i Kanalen
Marius Niensens optegning af Laurs Niensens oprindelige skitse i hans eget eksemplar af *Den Ukendte*.

3) Kampen om Guds Fred.

Når jeg om sommeren i en fristund lå på ryggen i græsset og hørte lærkens sang lige over mig, følte jeg dens toner, som var de af en jublende glæde, og samtidig følte jeg mig fattig over for denne glædens lovsang.

Dette forhold fremkaldte tanker som disse: Det er dog underligt, som du er glad – det er så sjældent, jeg er glad. (Jeg var bleven 12 år og havde tjent som hyrde siden mit sjette.) Nok er jeg somme tider glad – ja, ja; men er der da så ikke en tilstand, hvori man altid er glad? Jeg følte, at der er det, følte en strøm gennem mit legeme, hørte derpå ligesom et langtrukket råb: Ja - - -! sprang op, så efter, om der ikke var nogen, der havde råbt dette Ja - - -, men der var ingen mennesker at se. Dette ja - - -, der lød gennem mig, havde tillige den forunderlige egenskab, at det fastslog som en kendsgerning i min indre bevidsthed, at denne forunderlige og stedsevarende glæde virkelig fandtes, også for mig, hvis jeg selv ville eje den, og dette følte jeg, at jeg ville. Ad denne vej veksledes nu ny tanker; jeg tænkte tanker angående denne sag, stillede som et spørgsmål; jeg følte, at jeg ikke forstod at løse disse tanker, som jeg selv havde skabt, og så opgav jeg at forstå dem; men en tid efter, at jeg havde opgivet at løse disse tanker, kom der pludselig en fremmed tanke ligesom flyvende ind i mit tankeliv, og den havde da et forbavsende klart og ligetil forståeligt indhold til svar på den tanke, jeg selv havde skabt, men ikke kunne løse. Således udvikledes nu spørgsmål og svar angående den vidunderlige glæde, jeg så gerne ville eje; det førte til en fuldstændig forståelse af dette, som menneskene kalder Guds fred. Samtidig fik jeg en klar forståelse af, at denne fred kunne jeg kun få ved at kæmpe med Gud om den, og jeg følte, at det ville blive meget vanskeligt at få den ved egen hjælp. Jeg tænkte da på Jesus. Jeg var klar over, at Gud var manden for det hele, men jeg havde også forstået, at Jesus skulle være meget ophøjet, noget nær ved Gud; jeg syntes da, det var alt for nærgående af sådan en sølle stymper som mig uden videre at bede Jesus om at hjælpe mig i denne kamp. Jeg kom da til at tænke på den, som menneskene kalder den Helligånd; jeg følte, at den må have noget med menneskene at gøre, noget med at hjælpe dem. Tanken

derom steg til vished, og nu bad jeg den Helligånd om at hjælpe mig. Jeg følte, han ligesom var glad ved det. Nu kom kampen med Gud om hans fred. Jeg havde følelsen af, at den varede ca. en time, og at den ligesom førtes i flere afsnit.

For hvert skridt, jeg vandt frem, følte jeg, som om en uren strøm forlod mit legeme og en hvidere og renere indtog dens plads. Da kampen var endt, følte jeg Gud som en person, jeg havde kæmpet med. Jeg så ham som et lille klart lysende punkt, jeg følte ham som et helt kildevæld af kærlighed, jeg følte, som hældte han en lille dråbe af denne sin vidunderlige kærlighed i mig, og fra dette øjeblik af fyldtes jeg med den glæde, jeg før havde tænkt så meget på, men ikke havde ejet. En kamp var endt, en pagt var sluttet.

4) Dødsvarsel.

Så gik tiden, til jeg var 18½ år, da skete det, som her skal fortælles: Jeg havde en broder, der var sømand. Vi holdt meget af hinanden, men vi havde ikke hørt fra eller set hinanden i 4 år. Jeg var nu i København, og der lå jeg og sov, da jeg pludselig følte en underlig uro og forstod, at min bror var falden over bord. Jeg følte det, som om jeg fór til stedet. Jeg fandt mig selv stående agter på skibet og hørte kommandoråbene: "Mand over bord! Halse ræerne rundt! Sæt jollen ud!" Jeg så ordrerne blive udførte, folkene gå i båden, hørte åretagene og så min bror ligge ca. 300 alen fra skibet. Søerne var små, havet blankt som i måneskin. Jeg råber: "Marius, hold dig oppe, nu kommer båden!" Men min bror gik under, og dermed forsvandt billedet.

En måned efter ankom et sålydende brev til min mor, skrevet af svenske myndigheder:

"Deres søn, Marius N. Nielsen, er den 18. august falden over bord under Sveriges kyst og druknet."

Brevet og drømmen passer med tiden.

5) Drømmen ved Odde Sund.

Videre: Jeg var i Århus og skulle til Thy. Jeg havde kun 10 Kr. og besluttede derfor at gå hele vejen. Men da jeg nåede nær til Odde Sund,

erfarede jeg, at jeg manglede 2 øre i at kunne betale billetten med færgen over. Jeg følte mig fortvivlet over dette og gik ind i en stor bondegård. Der fik jeg lov at sove om natten og tænkte, at jeg muligt der kunne bede om den manglende 2-øre. Fodermesteren, som jeg blev henvist til, anviste mig plads i en tom hestebås, gav mig halm og dækkener og viste en rørende omsorg for mig. Jeg anså ham for at være fattig, og det var, som om min samvittighed var imod, at jeg bad ham om en 2-øre. Næste morgen vandrede jeg videre. Jeg vidste, jeg havde drømt noget om natten, men det var mig umuligt at fremkalde det i min erindring. Jeg kom nu på min vej til et lille fattigt hus, udenfor stod en gammel kone med sit strikkesøj. Jeg standsede og hilste. Færgen var nær, jeg måtte have den 2-øre – hvorledes skulle jeg ellers komme over! Men ak, hun viste en mindst lige så rørende omsorg for mig som fodermesteren. Jeg følte, min samvittighed også her var imod, at jeg bad om en 2-øre. Hun gav mig et glas mælk, sagde: "Farvel og tak!" og bad mig så bønligt om at sige, om hun ikke kunne hjælpe mig med et eller andet. Men nej – min samvittighed tillod det ikke. Jeg sagde: "Farvel og tak!" Hen ad vejen grundede jeg over det; det var underligt, min samvittighed kunne have noget imod, at jeg bad om den 2-øre; jeg var jo dog fattigere end hun. Hun havde et hus og en strikkestrømpe og sikkert mere, jeg manglede dog kun en 2-øre, og hun ville sikkert have følt en himmelsk lykke, hvis hun havde fået lov at give mig den. Men nej, jeg følte min samvittighed som jernhård på dette punkt. Jeg var nu nær ved færgen og så da på venstre hånd en trelænget bondegård – det sidste sted, jeg kunne gå ind på vejen, før jeg nåede færgen. Jeg sagde da til mig selv: "Den mand, dér bor, er da ikke så fattig, ham må du kunne bede om en 2-øre." Jeg følte, at her havde min samvittighed ingen indvendinger at gøre. Derover følte jeg mig glad og gik frit ind. Jeg traf en gammel kone i døren og fremførte mit ærinde. Hun bad mig følge med ind til manden, der lå i sengen. På hans hårde (uden at hilse): "Hvad vil du?" fremførte jeg mit ærinde, så beskedent jeg kunne; men manden blev som rasende: han sprællede både med arme og ben, sendte en forfærdende masse skældsord over mit hoved og jog mig ud af sit hus. Det forekom mig alt sammen forunderligt; men nu havde jeg gjort, hvad jeg kunne for at få denne 2-øre. Nu var der ikke andet for end at gå om bord i færgen, der måtte

så ske, hvad der ville. Blot færgen dog nu ville lægge fra, før nogen forlangte betaling! Jo, Gud ske lov, det gjorde den! Jeg satte mig på risten ved skorstenen. Men hvad var det – det skib havde jeg set før! Alt på skibet kendte jeg til de mindste enkeltheder. Ja, men dog måtte det være galt, jeg havde aldrig i mit liv været på dette skib før, og dog havde jeg været der; jeg havde siddet der på risten før. Så gik jeg over på den anden side, og også der satte jeg mig på risten. Ja, der havde jeg også siddet før! Alt, hvad jeg så, havde jeg set før, lige til de mindste enkeltheder. Ja – jeg følte min forstand var god nok, men sammenhængen begreb jeg ikke.

Min skræk for den manglende 2-øre var ganske ugrundet, alle andre betalte, men jeg fik lov at beholde mine penge, da jeg ikke havde nok. Jeg gik nu i land og kom til noget vand, som jeg fik lyst til at bade i. Nu blev jeg opmærksom på vandets blanke flade, på vejen, der bugtede sig i en runding om vandet, på den flade græsmark mellem vej og vand, på bakkerne forude – alt havde jeg set før, endog til de mindste enkeltheder! Ja, hvor forunderligt! Jeg havde aldrig været der før, og dog havde jeg været der. Det var ikke til at forstå; men der var ikke andet for – jeg måtte videre. Senere så jeg til venstre for vejen et hus, sammenbygget i vinkel. Murerne var af røde mursten, ruderne slået ud, alt øde, intet liv. En uhyggefølelse greb mig; men – hvor forunderligt! Alt dette kendte jeg jo! Jeg havde set det før! Også denne uhyggefølelse havde jeg før haft, og da var jeg gået omkring huset fra højre side. Det ville jeg også gøre nu. Jeg gik. Alt, hvad jeg så, genkendte jeg. Omme på forsiden kom jeg til en dør; der så jeg 3 døde rotter hænge på dørhåndtaget i en snor. Men Gud! jeg havde virkelig set det hele før, og dog havde jeg aldrig været der! Jeg følte som en forfærdelse, så jeg dårlig kunne holde mig oprejst. Ja, men akkurat det samme havde jeg følt, sidst jeg var her! Nærmest i forskrækkelse ilede jeg ud på vejen og fortsatte min vandring. Min ro vendte efterhånden lidt tilbage. Jeg så da oppe på en bakke en hvidkalket kirke med røde tegl. Jeg syntes, den lå så smukt, så ene og i så dyb en fred. Men – hvad var det? Jeg havde jo set den før! Ja, men jeg havde aldrig set en kirke som den! Og dog, jeg genkendte hver eneste antegnning i dens ydre, kampestensmuren om den, hullerne mellem stenene, grønsværen om muren, vejen, som den var der, og afstanden mellem kirken og

vejen, alt set i en sådan fuldkommenhed til de mindste enkeltheder, at jeg aldrig kan mindes at have set på nogenting før med så gennem-borende et blik, og så at genkende ting, jeg aldrig før havde set og dog set! Det var ligesom mere, end jeg kunne bære. Jeg satte mig ned på vejkannten for at komme til fornuft; jeg følte, der måtte være noget ligesom guddommeligt ved dette, noget ubegribeligt. Først da gik det op for mig: Det var jo lige det, du drømte i nat, da du lå i hestestalden og var sovet ind i angst for, hvordan du skulle komme over med fær-gen på grund af den manglende 2-øre!

Det føltes som en stor lettelse, at denne drøm blev fremkaldt i min erindring, men nu meldte sig et andet spørgsmål.

Hvorledes kunne jeg ligge og sove på den anden side af Odde Sund og så drømme om skibet, stranden, jeg badede i, vejen, huset ved vejen, kirken og muren omkring den og opleve følelser, der gentog sig, med en sådan grundighed og omsigt, at selv sten på landevejen blev genkendt? "Gud ved," tænkte jeg, "om det nogen sinde skal lykkes mig at komme til klarhed over disse vidunderlige forhold."

6) Samvittigheden.

Mine sælsomme oplevelser fortsættes: Jeg var kommen til en stor by, bleven gift, havde arbejde og lejlighed og var dermed inde i er-hvervs livet. Men det var dog en forunderlig verden at leve i! Jeg troede, at det at være kristen måtte medføre, at livet også levedes derefter, men nej: menneskene levede som ravne, der hugger, hvor de kan, ja, endnu værre; thi de listede og løj sig ind på deres bytte, de snyltede sig rent ud andres velvære til, hus og hjem, alt, selv et livs lykke var udsat for rov under elskelige venners listige smil; en ærlig samtale var næppe opnåelig, uden hvis man traf små børn eller en fuld mand. Jeg havde lært, at Gud er vor fader, der leder og styrer alt, så at ikke én spurv falder til jorden uden hans vilje, og at endog vore hovedhår er talte. Det er nemlig, hvad man lærer af mennesker. Men nu, da jeg så "Guds børns" handlinger, kunne jeg ikke agte den Gud, der er deres fader og styrer. Menneskene og deres færden havde jeg for øje, deres liv var en virkelighed, jeg daglig kunne se; det var jeg nødt til at erken-de. Gud er almægtig, alvidende og algod, hedder det. Han kendte

hvert enkelt menneske, før verdens grundvold blev lagt. Hvorfor sætter han da så dårlige børn i verden? Nej, den gudstro må vige for sandheden.

Jeg ræsonnerede: Gud er kærlighed, siges der; javel, men hvorfor har han med alle sine gode egenskaber et sådant uheld med sine børn? Nej, der kan ingen Gud være til. Alle mennesker er kun dyr, altså er jeg det også. Javel, men hvad er så alt det, jeg har oplevet? Det må vel have været fantasi! Jeg havde, om jeg tør sige det, elsket min Gud; men den Gud, der afspejlede sig for mig gennem menneskelivet, ville jeg ikke have med at gøre; jeg følte, at jeg blev nødt til at smide ham ud; jeg følte, det ville blive en sjælekamp, og at den ville blive hård.

Denne tankeperiode havde varet i ca. 6 år, og min samvittighed havde i den tid ligesom holdt sig tilbage og ladet mig frit tænke over det, jeg så og hørte. Da var det en lørdag aften, medens jeg gik i min stue, alene hjemme, at denne sjælekamp kom over mig, og da det fra mennesker modtagne gudsbegreb var smidt ud, ligesom sank jeg bagerover ned i min gyngestol. Hvad nu, ingen Gud, et menneskedyr! Jeg skulle arbejde, arbejde, hvorfor? For at andre kunne blive rige ved mit ansigts sved; selv kunne jeg dårligt nok få brødet. Jeg følte mig som en ringeagtet slave. Min arbejdsgiver – følte jeg – regnede mig ikke så højt som sin hest eller hund. Hvad nu? Ja, på arbejde går jeg ikke mere, nu sælger jeg vore stumper så dyrt som muligt og lever for pengene, så længe jeg kan.

En stemme i mit indre, jeg syntes at kende, begyndte nu at stille mig spørgsmål.

Han (stemmen): Hvad vil du så?

Jeg: Så vil jeg stjæle!

Han: Så bliver du jo straffet!

Jeg: Ja, hvad så?

Han: Det må være ubehageligt!

Jeg: Hvorfor? Det er da nemmere at sidde i arrest end at arbejde, og så har jeg da den tilfredshed, at ingen bliver rig ved mit arbejde.

Han: Kunne du så ikke tænke dig at begå et mord?

Jeg: Jo, når jeg bar mig snildt nok ad, så jeg gik fri og muligt kunne få en stor sum, så gik den tid!

Han: Så din hustru og dine børn?

Jeg: Ja, men de er jo dyr som jeg; enten de lever eller ej, det er da ligegyldigt; de, min kat og jeg, det kommer ud på et.

Imedens denne tankeudveksling gik for sig, hvilede jeg i gynge-stolen med mit hoved i mine arme på dens venstre kant.

Han: Se op!

Jeg løftede hovedet og så op. Jeg så da en person stå lænet op mod bordet, med front mod mig, med korslagte arme.

Han: Nu har du altså ingen Gud?

Jeg: Nej!

Han: Har du ej heller din samvittighed?

Jeg: Jo, jeg føler godt nok noget nu i den retning, men samvittig-hed, hvad er det?

Han: Det var den, du henvendte dig til, da du søgte Guds fred!

Jeg: Det passer ikke, det var til den Helligånd!

Han: Det er mig.

(Dette må læseren forstå således:

Det er ikke mig alene, der gennem samvittigheden har forbindelse med en åndsperson (hellig ånd), ethvert menneske, der følger sin samvittighed, har det samme; alle disse vejledende åndspersoner kaldes under ét den Helligånd.

At samvittigheden er forskellig for hvert enkelt menneske, beror på menneskeåndens særegne sjælsindhold og udviklingstrin.)

Nu følte jeg igen hans ords vægt, og at han talte sandhed.

Han: Træd lidt mere ud af dit legeme og lad os tale sammen!

Jeg trådte ud.

Han: Sådan – nu er det nok, hold så fast i dit legeme med en lille flig, så du kan komme tilbage igen. Tak, nu er det godt!

Vi stod nu over for hinanden, lige store, han med en kappe over sig. Kappen var ud i ét stykke og besat overalt med små runde ringe på en enøres størrelse; indeni ringene var et tryk som noget nubret, medens ringene om det nubrede var glatte.

Jeg så mig selv stående uden kappe, men i en tågemasse (et flu-die), som jeg følte hørte mig til; mit legeme sad nu som før med sit hoved i sine arme.

Han: Det er ikke noget godt indtryk, du har fået af dine medmennesker?

Jeg: Nej, det gør ondt!

Han: Ja, men det er, heldigvis, på den ene side rigtigt, på den anden side ikke helt rigtigt!

Jeg: Hvordan?

Han: Der er mennesker, der har nok i at tro, der er andre, der ikke kan mættes ved tro; mange værdifulde frastødes af troslæren, fordi de ikke kan tro på ting, de ikke kan forstå; dette at tro er én ting, at vide er en anden; at tro hører til én periode i menneskelivets udvikling; at vide er den næste periode; viden træder i stedet for tro, når mennesket kan fatte og forstå sin samvittighed; - den tid er nær her på jorden, men overgangen er svær!

Jeg: Ja, men der er noget ved samvittigheden, jeg ikke forstår.

Han: Jeg er din samvittighed, bemærk, hvorledes vi meddeler os til hinanden! det sker ikke ved ord, som når mennesker taler, men ved at vi overfører vore tanker til hinanden ved vort fludies hjælp.

Hidtil har du troet, herefter skal du vide, og jeg skal vejlede dig, til du engang når den Gud, som både du og dine medmennesker og vi alle dog i virkeligheden elsker. Tag så dit legeme i besiddelse og vær glad!

Du skal snart høre nærmere.

II. Den søgende Åndsperiode.

1) Hos Spiritisterne.

En søndag kun få uger efter dette lagde jeg mig på min chaiselongue for at sove, men der blev ingen søvn af. Jeg følte, der var nogen i værelset, dog så jeg ingen. Jeg sagde da: "Hvorfor ser jeg ikke?" Da så jeg – meget svagt, men dog tydeligt nok – to personer gå frem og tilbage i værelset på den måde, at når den ene var i den ene ende af stuen, var den anden i den anden ende. Ved at gå frem og tilbage passerede de hinanden midt i stuen. Jeg følte, de talte sammen, men deres tanker kunne jeg ikke se; det lå i, at hvor to veksler tanker med hinanden, kan en tredje ingen tanker fange af disse, fordi ens fludie bringer den skabte tanke til dens adresse, den er skabt for. Jeg kunne gennem mit fludie føle, at de talte om mig, overvejede noget, men deres tanker kunne jeg altså ikke fange. Jeg følte dog klart, at den ene var min åndelige leder, og at han følte ansvar for mig; jeg følte også, der ville blive sagt noget til mig. Da de havde gået en stund, standsede han ved siden af mig (jeg lå stadig på chaiselonguen) og sagde til mig:

"Der vil straks komme nogen til dig, dem skal du følge!"

(Min samvittighed har den indflydelse på mig, at jeg gør, hvad han siger.)

Da han havde sagt dette, forsvandt de begge. I samme øjeblik hørte jeg fodtrin på trappen (jeg boede på 2den sal), det bankede. På mit: "Vær så god!" kom to mennesker ind. Det var mand og hustru. Jeg følte manden som en slesk, lumsk og pågående person, hans hustru som en, der kendte sin mand til bunds, men kun fulgte ham i alt, fordi hun ikke kunne andet. Manden talte til mig om Gud og om, hvorledes han selv var bleven vakt. Han fortalte, han var spiritist, og bad mig om at være med til at danne en cirkel; de havde en spiritistisk leder. Jeg bad ham forklare, hvad det var for noget. Han forklarede da, at der kom ånder til stede, som kunne svare på alle stillede spørgsmål; her kunne vi få alt at vide om gudsriget, for – som han sagde – ånderne ved alt, kender alt og er i besiddelse af den højeste Guds visdom.

Jeg følte en stærk uhygge ved denne mands ord og vægrede mig over for min åndelige vejleder ved at følge med; men jeg følte, at denne fastholdt, hvad han lige personlig havde sagt til mig. Jeg lovede

da at gå med i denne cirkel, idet jeg fuldt ud stolede på ham, min samvittighed, og tænkte, at der måtte være en grund, hvorfor jeg skulle dette, og at den måtte jeg vel senere blive klar over. Muligt dette kunne bidrage til forståelse af de forhold, jeg hidtil havde gennemlevet.

Jeg mødte til cirkelmøde. Den første aften gik næsten hen med, at lederen lærte os om finesserne ved spiritismen. Der var borddans (den laveste grad af spiritisme), talende og skrivende medier. Spiritismen var en hel videnskab. Dette at være medium var en Guds nådegave, medier var derfor meget afholdte overalt, både af Gud, af mennesker og af ånderne. Der kunne komme ånder, der var onde og ugudelige, men dem skulle cirklen så søge at omvende til Gud. Således skulle vi arbejde i Guds rige. Vi kunne ofte, når ugudelige ånder var omvendte, opnå højtidelige aftener, hvor omvendte ånder kom og bevidnede os deres taknemmelighed, fordi vi havde bidraget til deres omvendelse. Sådanne aftener var særlig nåderige.

Jeg blev straks medium og fik en næsten forbavsende øvelse i at træde ud af mit legeme med det meste af mit fludie, men holdt dog altid fast ved legemet med så meget af det, at jeg kunne gribe ind, hvis jeg følte, det ligesom blev for galt i en eller anden retning. Mit legeme gav jeg altså hen til eksperimentet, men stod imens åndsbevidst og klar ved siden af det. Således hengik 7 år; jeg kom da til følgende resultat:

Menneskelegemet er en genstand for sig (jeg vil gerne have lov til at sige af dyrisk oprindelse), men dér, hvor legemet er drevet frem til at kunne tjene til åndsudvikling, er det taget i brug dertil.

Gudsfrøet selv er en lille hvid stjerne, akkurat som en hvid stjerne på himmelen ser ud; det er omgivet af et fludie, der er som en grå og gulagtig tåge at se, man kan næsten sige: jordslået af farve.

Er åndspersonen (gudsfrøet og dets fludie) i legemet, kredser dens fludie i en rolig bevægelse fra venstre til højre om legemet. I fludiet svømmer ligesom små støvkorn af forskellige farver og størrelser, nogle lysere, andre mørkere, men set i forhold til åndspersonen er de alle i urene farver.

Gudsfrøet er villende og tænkende, hvis det har styret over sit fludie, i modsat fald er det fludiet, der regerer. Dette er gudsfrøet stik

modsat: det kan ikke i sig selv uden sønnen (gudsfrøet) skabe en tanke, ikke danne en organiseret vilje, men det er stærkt arbejdende i eget kredsløb; derfor tiltrækker de to, gudsfrøet og fludiet, hinanden og virker sammen på denne måde: har gudsfrøet en trang, virker fludiet øjeblikkeligt for at opfylde denne trang; fludiets kraft svarer nøjagtigt til den viljekraft, som gudsfrøet er indehaver af.

Når et menneske arbejder eller bevæger sig, sker det ifølge åndens vilje. Fludiet adlyder øjeblikkeligt som en elektrisk strøm – måske det er en sådan, jeg ved det ikke -, det gennemstrømmer da hele legemet, og gennem dettes nervesystem dirigerer det nu legemet efter åndens vilje. Legemet er som en elektromotor, og det virker som en sådan ifølge den strøm, der går igennem det. Elektromotorens ydeevne står i forhold til dens tekniske snildhed og materialets kvalitet, det samme er tilfældet med menneskelegemet.

Når jeg ser gudsfrøet i sit fludie, er det som en sol med en hel mængde små kredsende jordkloder om sig.

Frigjort for menneskelegemet bærer fludiet gudsfrøet, hvorhen det vil bæres. Den åndsperson, der har levet i kærlighed til jorden, bliver der, hvis den da ikke er opløst allerede ved legemets død. Åndens vilje sker: enten vokser man ved sin samvittighed i viljekraft og viden gennem arbejde, eller også opløses man.

Ånden er skabt til at herske, den Helligånd er gennem samvittigheden dens lærer og vejleder. Den, der følger sin samvittighed, vokser i viden og viljekraft; den, der kaster sin samvittighed over bord, opløses; en mellemtilstand findes ikke. Gud har givet mennesket (dvs. åndspersonen) frit valg mellem ondt og godt; dets fludie står lige fuldt til dets rådighed; de, der vil til Gud, oplæres og vejledes gennem Guds egen værkfører, Helligånden; de, der vælger løgn og ondskab, er selvfølgelig henvist til sig selv; noget i den retning træffer vi senere på. Efter disse orienterende bemærkninger går vi tilbage til omtalen af spiritismen.

Borddans sker, når bedrageri ikke finder sted, ved, at deltagerne lægger deres hænder over hverandre, således at venstre hånd lægges over venstre sidemands højre på bordpladen uden at trykke på den; der føles da snart som en strøm passere fra hånd til hånd; det er de forskellige deltageres fludier, der nu også omspænder bordet. Dette

er for rettroende spiritister tegn på og bevis for ånders tilstedeværelse; de tror, det er en fremmed ånd, der er kommen udefra. At der er ånd til stede, er rigtigt nok: Der er lige så mange åndspersoner til stede, som der er legemer; men – det er ingen andre end de åndspersoner, der fra naturens hånd er beskikket til at fødes og bo i disse legemer.

Cirkelns leder siger gerne:

”Nu er ånden til stede. Er der nogen, der har et spørgsmål at stille?” Så drister en mand sig til at spørge: ”Ved ånden, om min bedstemoder lever?” Hvis nu spørgeren ved eller blot tror, at hun lever, så venter han et ja; han alene råder eller kommanderer nu over alle de fludier, samtlige deltagere ejer, så længe deres hænder er sammenlagte. Endvidere sker dette, at når én spørger, holder alle de andre deres ellers selvstændige tanker og viljer tilbage, idet de er optaget i forventning om, hvad der vil ske. Som følge deraf er spørgeren ved sin tanke og vilje eneheriker over alle fludiernes kraft, der nu lystre hans mindste trang, vilje eller ønske. Ifølge sin tro på, at bedstemoderen lever, venter spørgeren et ja. Et slag af bordet er forud aftalt betyder ja, to slag nej. Et slag vil sige, at bordet løfter sig til den side, hvor det er lettest at løfte; det kan ske langsomt eller hurtigt. Hurtigheden beror på, hvor hurtigt og kraftigt spørgeren koncentrerer sin tro på, at hun lever, og da han kun venter ét slag, kan bordet umuligt løfte sig mere end én gang.

Altså: det passer, ånden er til stede og tilkendegiver, at hun lever; han bevidner det selv over for cirklen. Ånden har bevist, at den kan sige, om hun lever, selv om den muligt er fra en anden klode. Ved gentagelser vokser troen til overbevisning hos cirkelns deltagere, derved bliver kraften over fludiet større, og nu ”danser” bordet med den største lethed, hver gang cirklen er sluttet; ånden kan svare på alt, hvad spiritisten spørger om, og svaret falder altid ud efter spørgerens egen tro eller viden. Intet under, at manden kunne sige til mig: ”Ånderne ved alt, kender alt og er i besiddelse af den højeste Guds visdom!”

Men dermed er spiritismens fænomen jo ikke klaret, vi har også det talende medium. På ét år var jeg nogenlunde klar over borddansens mysterium; men derfor kunne der godt være nogen sandhed i de

spiritistiske påstande om det talende medium; thi alle mennesker er jo dog ikke bedragere. Min stilling som "talende medium" var de to første gange meget bevæget.

Cirkellederen beder deltagerne give sig frivilligt hen, lyset dæmpes, og hver sidder for sig i sin stol uden kæde som ved borddansen, altså uden håndsoverlæg. En salme synges, lederen beder Gud om, at en ånd må komme og vælge sig et medium. Den af deltagerne, der nu har den bedste evne til at give sig frivilligt hen, dvs. standse sin egen tanke og vilje og ligesom give andre lov til at tage hans legeme i besiddelse, vil den tilstedeværende atmosfære snart virke på, så at han ligesom sover hen. Cirkelens deltagere bemærker dette, men cirkelens leder venter lidt endnu med at spørge, thi – som han siger – ånden skal have tid til at tage legemet i besiddelse. Imedens vokser troen hos deltagerne på, at et medium nu vil fremstå og en ånd tale gennem dette. Dette, at alle nu retter deres tanker på det vordende medium, bringer ligesom mediet i en nervøs uro; alles tanker over ham bevirker en systemløs og usammenhængende tankerække; alle vil, han skal tale, derfor vil han også tale; men han kan ingen ord finde, fordi alles tanker skiftevis strømmer ind i hans "hjerne" uden sammenhæng – eller lad os sige: åndelige væsen; thi menneskets tanker skabes ikke i hjernen, men oven over dets hoved. Så griber lederen ind for at hjælpe ånden til at tale; han ved af erfaring eller ifølge lærdom, at det er meget vanskeligt første gang, og i sine ædle bestræbelser siger han:

"Vi ser godt, der er en ånd til stede, som vil tale gennem mediet; vi ser, det er svært, men kan du ikke sige blot det ene lille ord: ja! For dermed at bekræfte, at du er til stede og vil tale!"

Nu tænker alle kun på ordet "ja"; da kan mediet ikke holde dette ord tilbage, det bruser ud af ham, måske flere gange: "Ja, ja, ja!" Er mediets minespil nu anstrengt eller har et sørgmodigt udtryk, tror de øvrige straks, at ånden er en sørgmodig, angertynget sjæl, der - knugget af sine synders byrde – søger hjælp af denne cirkel, og at de ved at bede til Gud for den kan få ham til at forbarme sig over den og tage den til nåde.

Deltagerne spørger af og til mediet, om åndens syndebrøde er stor. Ifølge deres egen tro derom er mediet nødt til at svare ja, og det gør ikke sagen bedre; thi når denne tro er til stede i cirklen, er mediet

nødt til at svare i henhold hertil. Således gik det ved min første optræden som medium: Troen steg og steg om åndens syndebrøde, til mediet vred sig i gråd, en ligefrem ubehersket gråd. Jo mere mediet græd, des værre, troede deltagerne, ånden var stillet. Alle bad til Gud om nåde for den, men det hjalp ikke den aften; gråden varede, så længe mit legeme kunne afpresses en tåre. De bad da ånden komme igen til næste cirkelmøde. Alle deltagerne lovede i mellemtiden at bede til Gud af al kraft for åndens nåde og fred, lederen talte i overbevisning om, at det nok skulle hjælpe; alle troede det samme og følte sig ligesom glade i fortrøstning herover. Da blev mediet også glad og oplystes af et glædens smil; det var opmuntrende for alle.

Lederen bad nu ånden forlade legemet, da dette var meget anstrengt. Det bevirkede, at alle drog deres fludier og dermed deres tanker bort fra mediet; derved blev mediummennesket sig selv igen. De spurgte mig nu ud, om jeg selv havde nogen følelse eller vidste noget om, hvem ånden var. Hertil kunne jeg roligt svare nej. At jeg selv stod oprejst som ånd ved siden af mit legeme og havde fat i det med en lille del af mit fludie, og at jeg stadig var i stand til at måle mit legemes kraft og se, om det kunne holde til eksperimentet, var noget, jeg beholdt for mig selv; jeg følte ved min samvittighed, at min handling var rigtig; jeg følte, jeg var sendt derhen for at udforske tingene. Dette skal forstås således: min ånd følte stærk trang til at vide årsags-sammenhængen i de hidtil oplevede forhold. (Nu ved vi, at åndens trang sætter fludiet i bevægelse for at opfylde denne trang; jo større trang, des stærkere bevægelse for at opfylde den.)

Om min samvittighedsleder har haft en beregning ud over min trangs tilfredsstillelse ved at lede mig til spiritisterne, kan jeg ikke vide af den grund, at jeg ikke kan se andre af hans tanker end dem, han skaber og sender mig til mit eget behov.

Den næste mødeaften mødte alle i glad forventning, de havde alle bedt til Gud af al deres kraft i den forløbne uge, og flere var helt sikre på, at i aften ville ånden kunne bevidne, at det havde hjulpet. Denne forventning slog selvfølgelig til, da alle troede derpå; ånden var fuldstændig lykkelig den aften, og alle takkede Gud for frelsen; det var meget højtideligt.

Men hvorledes kan et medium holde en sammenhængende tale? Det tog mig 6 år, inden jeg blev klar over dette spørgsmål, og det skete ikke i en spiritistcirkel, men på en generalforsamling ved hjælp af den øvelse, jeg hos spiritisterne havde fået i at træde ud af mit legeme og stå som en selvstændig, frittænkende åndsperson, medens mit legeme blev givet frit ind under cirkelns indflydelse.

Spørgsmålet på generalforsamlingen var: Strejke eller ikke-strejke. Jeg følte mig som formand ansvarlig for ca. 600 familiers eksistens; mange familieforsørgere var gamle arbejdere, der havde været næsten al deres tid i den samme plads. Jeg følte, at arbejdsgiveren gerne så strejke for at få lejlighed til at slå arbejdernes sammenhold ned og om muligt frigøre sig for en stor pensionsbyrde. Jeg troede ikke på sammenholdets styrke: Foreningen var for ung; jeg var ene om at fraråde strejke. Salen var fuld til sidste plads.

Jeg indledede med mine anskuelser og blev angrebet af ca. 15 efterfølgende talere – én spurgte mig, hvad jeg kunne vente mig i belønning for at afværge strejken -. Imedens angrebene stod på, bad jeg den Helligånd om at hjælpe mig lidt, for dette her troede jeg nok oversteg mine kræfter. Jeg følte et svar tilbage som: "Bare rolig" Jeg vidste godt, hvad dette betød. Jeg fik nu ordet. Jeg stod ved en skranke med en lille pult, som jeg satte min venstre albue på. Efterhånden som talen skred frem, trådte jeg mere og mere ud af mit legeme, der nu ligesom hang på albuen, Jeg overskyggede hele mit legeme fra fødderne til op over hovedet med mit fludie. Jeg følte mig selv stående i mit fludie udenfor mit legeme som den villende kraft, der fuldt ud beherskede sit fludie og dermed alt, der kom inden for dets område. Jeg så, hvorledes de tanker, jeg skabte, blev slynget ud over forsamlingen af mit fludie; jeg så tanker fra forsamlingen komme sejlene ind i mit fludie, mange små og mindre velskabte, nogle næsten helt velskabte, og et mindretal meget velskabte; de lignede i formen en paranød, var brune og havde på "ryggen" en mørk blålig farve. Jo mindre velskabte tankerne var, des mere grålige i farve og mindre i bygning var de. Mit fludie, der kredsede fra venstre til højre om systemet, sorterede i sit kredsløb disse fra forsamlingen tilsendte tanker, så de små gik nedad mod gulvet og forsvandt, medens de mest velskabte ligesom blev slynget ind i min "hjerne". Jeg følte, som om

de der blev revet op, som et rovdyr sønderriver sit bytte, og indholdet undersøgt og overvejet. Nogle blev brugt, akkurat som de var, med de ord: "Den tanke kan jeg godt slutte mig til;" andre, der ikke passede ind i min ånds vilje – den linje, jeg fulgte i min tale -, skabte jeg om til ny tanker ud af den modtagne tankes indhold, og de blev atter med ord fra legemet sendt ud over forsamlingen. Da talen var endt, ville ingen strejke.

I cirklen talte en dame om, hvad det ville have at sige, hvis en ånd en aften kunne gengive et afsnit af en af cirkelens deltageres livsforhold, som kun denne kendte; men så snart hun havde udtalt dette, blev hun angst – et eventyr, hun havde haft for en del år tilbage, stod hende i tankerne, og angsten gjorde, at hun ikke kunne holde sine tanker fra det. Da mediet faldt i trance, var hendes tanker de stærkeste i cirklen; de blev derfor udtalt gennem mediet, indtil de skred frem til det sidste og mest kritiske af eventyret, da greb mediets egen åndsperson ind og forhindrede katastrofen. Mediet blev da sig selv, og flere udtalte deres forbavselse over åndens alvidenhed.

Af dette fremgår, at spiritismen består i en vekselvirkning mellem de forskellige åndspersoners trang (vel at mærke kun trangen hos de åndspersoner, der findes hos de menneskelegemer, der opholder sig i lokalet, hvor mediet er) personernes fludier, tankerne, de skaber, deres forbavselse, forundring eller beundring virker alt sammen gennem fludiet på mediet.

Der kan derfor aldrig fremkomme anden viden end den, der forud er til stede eller hører til mediets egne kundskaber.

Efter at være bleven klar over dette følte jeg, at jeg ikke havde mere i spiritistcirklen at gøre; endvidere følte jeg ved min samvittighed, at jeg måtte sige deltagerne det resultat, jeg havde opnået, og advare dem imod at anvende spiritismen som gudsdyrkelse. Dermed var cirklen sprængt, og et nyt afsnit i mit liv skulle begynde.

2) Tilbud om Guds Fred.

Det var sommer. Jeg gik hen ad en vej ad hjemmet til. Det var fyraften, solen var lige ved sin nedgang. Jeg gik alene. Da så jeg en person gå foran mig, jeg tænkte: "Hvem er det?" han svarede tilbage:

"Det er mig!" – Så kendte jeg ham, det var min samvittighedsforbindelse. Han spurgte: "Hvordan har du det?" Jeg svarede: "Ikke godt." Han spurgte igen: "Er det Guds fred, du mangler?" Jeg svarede: "Ja!" Han: "Den kan du få med det samme, hvis du vil bede om den."

En stærk kamp kom op i mit indre, jeg gik vel nok et par hundrede skridt og tænkte over sagen; hans spørgsmål krævede jo et svar. Han gik stadig en snes skridt foran mig, han på venstre, jeg på højre side af vejen.

Af ærefrygt for Guds fred og for den Gud, jeg for kort tid siden så mig nødt til at smide ud, men som jeg nu følte, jeg kom til at vende tilbage til igen – ganske vist med en ny forståelse -, kravlede jeg ned i vejgrøften på vejens højre side, lagde mig på mine knæ og sagde til ham: "Jeg vil meget gerne have denne fred igen; men jeg synes ikke, jeg kan være bekendt at bede Gud om den, og tillige vil jeg ikke gerne opleve den skam for Gud og dig, at jeg muligt taber den igen; jeg har jo nu ansvar for hustru og børn og skal fortsætte i det samme menneskeliv, jeg lige har gjort op med eller på en måde sluttet mig til. Derimod vil jeg gerne bede dig og min Gud, om jeg må få den igen på et tidspunkt, da jeg med sikkerhed kan få lov at beholde den. Han lod mig føle, at mit svar ikke var ham ubehageligt, og så forsvandt han.

3) To Rejser.

Sammen med min hustru og vor lille søn lå jeg i sengen og sov; jeg lå ved væggen, sønnen lå mellem os.

Jeg følte, som om en kaldte på mig, og jeg så en person stå ved fodenden af sengen. Jeg var straks klar over, hvem det var; han havde jeg rejst med før, og han følte jeg tillid til. Han var ca. 70 tommer høj og havde en nærmest lysebrun kappe over sig. Dens stof kan jeg ikke beskrive, den var som oversået med runde skiver på ca. en 1-øres størrelse, ligesom forhen beskrevet. Hans legeme var bygget harmonisk og smukt i samme form som et menneske; men af et andet stof. Jeg var nu som person ligesom han, men nøgen; jeg forekom mig selv ikke højere end mit legeme, 66 tommer. Han spurgte mig: "Vil du rejse en tur med mig?" På mit ja sagde han: "Kom her hen til fodstyk-

ket og bøj dine knæ." Jeg kravlede over dynen hen til fodenden og lagde mig på knæ med armene hvilende på fodstykket. Lejligheden var to værelser, døren stod åben ind til det andet værelse, så jeg kunne se derind, og der så jeg en anden person gå frem og tilbage, tværs over stuen, med korslagte arme. Min ledsager sagde: "Kender du ham?" Jeg svarede: "Nej, men jeg føler, det er Jesus." Min fører bekræftede dette og sagde: "Ved du så, hvorfor du skulle bøje dine knæ?" Jeg svarede: "Ja"

Den person, jeg så, var af legemsbygning som min ledsager. Stoffet, hans legeme bestod af, var noget lysere, dog kun en enkelt tone. Stoffet i hans kappe var på samme måde noget lysere, kappen lidt kortere og med de samme runde skiver i mønstret. Jesus gik 2 gange frem og tilbage, medens denne tankeudveksling fandt sted, og var dermed borte.

De personer, der fra den anden verden viser sig for mennesket i en klædedragt, det kan tåle at se, kan godt være i besiddelse af en langt større renhed, end deres klædedragt lader formode (mørke farver er ellers et sikkert tegn på urenhed). Jesus har jeg således ved anden lejlighed set i langt større renhed.

Min ledsager sagde nu: "Rejs dig op og iagttag dine omgivelser, at du selv kan finde tilbage!" Jeg iagttog da mit legeme, som det lå og sov, samt min hustru og søn; hendes hvide arme lå oven på dynen, jeg syntes, de var så pænt formede. Jeg iagttog, hvad der hang på væggene, og hvad der stod på bordet; jeg morede mig over, at jeg sådan kunne gå omkring, og gik ind i den anden stue. Jeg bemærkede alt, også at klokken var fem minutter i tolv. Min ledsager sagde: "Kom så, men gå forsigtig ned ad trappen!" Den bemærkning morede mig særlig; thi jeg følte mig så let, så jeg kunne have sprunget fra den ene trapeafsats til den anden.

Da vi kom ned på gaden, siger han: "Læg nu mærke til huset, dets nr. og gadedør." jeg vendte mig om og så op på facaden, den var mere snavset end de øvrige husfacader, og af tallet 88 var cifferet til højre ligesom kradset ud på midten. Disse ting undrede mig mest, for jeg mindedes ikke at have iagttaget dem før.

Dagen efter betragtede jeg dette forhold, og det passede godt nok.

Min ledsager sagde nu: "Følg mig så!" Jeg følte hans nærværelse med ærefrygt og fulgte ham i ca. 15 skridts afstand om ad "Røde Vej" på Amager, hvor der dengang kun fandtes enkelte ejendomme. Da vi nærmede os "Røde Kro", spilledes der komedie der. Han bad mig gå ind og se mig om. Jeg gik da ind i salen. Det morede mig at gå mellem gæsternes borde og stole og høre de forskellige udbrud, gæsterne kom med i anledning af, hvad der foregik på scenen. Det var to damer, der optrådte der. Deres dragter var korte og udfordrende, men passede til deres spil. Jeg stod på scenen en lille tid og iagttog forsamlingen, gik derefter ud og traf to damer i et lysthus udenfor i haven. Jeg gik hen til dem og iagttog dem; jeg følte, den ene af dem havde en stærk kødelig lyst. En attrå steg op i mig, men i det samme tænkte jeg på hustru og børn og følte mig truffen af min samvittighed. Jeg adlød den øjeblikkelig og vendte mig skamfuld bort.

Det er min opfattelse, at min vandring i etablissementet og mit møde med de to damer var en prøve på, om jeg var lydhør over for min samvittighed, hvad det altså viste sig, at jeg var. Min ledsager kom derefter til mig og sagde: "Hvad synes du om det?" Jeg svarede: "Jeg synes i k k e , det var, som det burde være." Vi gik da tilbage igen. Et stykke henne, hvor der var åben mark på begge sider af vejen, stod et egetræsbord med drejede ben, stillet med 2 ben på hver sin side af vejgrøften i den østlige side af vejen. I dens vestlige side, ca. 20 skridt fra bordet, bad han mig stå stille og se mod øst, han stillede sig ca. 50 skridt længere borte.

Jeg så da, at der fra et punkt i horisonten, som solen står i ved jævndøgn klokken ca. 9, kom en person styrende lige mod os. Da var det, som om noget tvang mig i knæ. Personen tog plads på bordet. Seende på mig rakte han højre arm ud til siden, og med hånden åben som i en talers stilling udtalte han denne ene sætning: "Fra dette øjeblik skal du være med i missionens tjeneste!"

Derpå forsvandt han ad samme vej, han var kommen.

Medens han stod på bordet, havde jeg iagttaget ham. Han var – for mine øjne at se – ca. 3 alen høj, af bygning harmonisk og så smuk, at jeg endnu ikke har set noget så harmonisk og mandigt smukt fra en malers pensel. Han udmærkede sig ved en overordentlig naturlighed og virkede på mit syn som noget blændende, dog ikke som det hvide

elektriske lys, ej heller som solen, langt fra. Legemet var nærmest at se som et ungt smukt menneskelegeme, men havde ligesom en elektrisk lysagtig glans i sig; det var, som om rødt blod gav det et smukt, glad og overmåde livskraftigt udseende. Han ligesom lod sig gennemskue, og hans renhed var det, der blændede mig; jeg følte mig så lille og hjælpeløs over for ham. Han havde en stor lyseblond hårmængde, der i lange bølgeformede krøller hang ham til midt ned på ryggen. Ansigtet var uden skæg, næsen lige. Han havde intet andet klædningsstykke end en kappe over sig, jeg kunne ikke se tråd eller mønster i den, den var elektrisk lysagtig med et svagt gult skær. Idet han rakte armen ud, fremkom der folder i kappen; folderne fremkaldte svage, rene, spillende farver, der spillede noget i det blå og røde. Da han forsvandt, så jeg efter ham; jeg bemærkede da i horisonten et lysende sted, der forsvandt samtidig med ham; dets diameter var med mine øjne set ca. 100 alen.

Min ledsager kom nu hen til mig og sagde: "Dette er et helligt sted."

Jeg forstod ikke helt, hvad han mente dermed, thi jorden syntes jeg ikke det kunne være. At spørge ham, følte jeg var for påtrængende at være; jeg følte mig sikker på, at jeg nok fik at vide, hvad jeg skulle vide. Han bad mig følge sig.

Rejsen gik overmåde behageligt gennem luften mod et punkt, der lå mere mod syd end det, den anden kom fra, og med en afstand over jorden lig dettes. Jeg følte, at jeg selv kunne fremme og sagtne farten (den rettede sig efter min vilje), men jeg holdt mig stadig i passende ærbødig afstand fra min ledsager. Vi kom til en klode, han bad mig se mig om og forlod mig.

Jorden på kloden var (som den er mange steder hos os) let sandjord med et grønsværsdække overalt som på en gammel vildtvoksende græsmark. Græsset var så kort, at sandjorden lod sig til syne mellem græsstråene, og jordens overflade var ikke ganske lige (der kunne være punkter, der lå ca. 2 alen højere end andre), men alt var pænt udjævnet, som vand og blæst kan gøre det hos os.

Atmosfæren var lun og behagelig. Jeg så hverken skyer, sol, måne eller stjerner. Lysets klarhed var bedre end klart måneskin hos os. Huse som hos os fandtes ikke, derimod fandtes der træer, der stod

med lige stor indbyrdes afstand (vel ca. 100 alen). Der var ca. 4 alen fra jorden til træernes kroner, stammen var ca. 14 tommer i diameter, kronerne veludviklede og med blade svarende i størrelse og form til poppelblade hos os. Alle træerne syntes mig lige store; frugter på dem så jeg ikke.

Ved hvert træ gik et menneske, som om hvert menneske havde sit træ; disse mennesker var alle i størrelse og dragt som min fører. Jeg kom forbi et træ, der ingen beboer havde; der lå en ledig kappe ved træets rod. Jeg holdt mig dog i ærbødig afstand fra, hvad jeg så; men jeg opdagede nu længere borte noget, der ikke kunne være et træ, snarere måtte det være et hus, og gik hen for at se det (jeg havde jo fået lov til at se mig om). På min vej imod huset traf jeg en bred sti, tre personer kunne med lethed gå side om side på den; den var som slidt (hjulspor fandtes ikke) i en dybde af fra 4 til 12 tommer, dybest på de højere steder; overalt var den lavere end grønsværens overflade og aldeles lige, så langt jeg kunne øjne den.

Idet jeg stod og betragtede stien, formede der sig et inderligt ønske hos mig om, at jeg havde et menneske hjemme fra min klode at tale med om, hvad jeg så. Ønsket blev straks opfyldt. Langt borte på stien så jeg noget bevæge sig og komme nærmere. Imedens jeg ventede, benyttede jeg lejligheden til at efterse stedet, jeg var gået efter. Det viste sig at være et hus, ca. 11 alen bredt og ca. 25 alen langt; på forsiden var der tre indgange med en bredde af ca. 3 alen hver, inde i huset var der borde og bænke, der stod med enden op mod den bageste sidevæg; langs den sidevæg, indgangen var i, fandtes der en ca. 2 alen bred gang. Borde og bænke var af levende træer, der havde deres grene som flettede ind i hverandre. Intet menneske var der derinde. Jeg gik nu tilbage for at modtage den kommende. Det var en arbejderkvinde i klædedragt, som den bruges her på jorden. Jeg følte mig noget forlegen, idet jeg var nøgen, men tænkte: "Er hun et naturligt tænkende menneske, må vi kunne tale sammen alligevel." Jeg dristede mig til at indlede en samtale; det gik godt, jeg tog hende under armen, og vi fulgtes ad, vel tre hundrede skridt. Vi kom da i tale om, at hun havde en klædning, hvorimod jeg var nøgen. Jeg sagde da i min inderligste overbevisning.

"Du kan tro, jeg har ingen fortjent, ellers ville jeg have haft en!"

I det samme gik den mand, der var nærmest ved det ledige træ, hen og tog den ved roden liggende kappe, gik hen til mig og gav mig den på.

Jeg følte mig nu fuldt ud lykkelig og som hjemmeværende i omgivelserne. Jeg ønskede damen lykke på rejsen, da vi efter det passerede havde en fælles forståelse af, at jeg ikke kunne følge hende længer; jeg drejede nu til venstre ind blandt de andre. Da kom min fører igen, og vi blev enige om, at jeg straks skulle tage hjem for i rette tid at kunne tage mit legeme i besiddelse, da jeg skulle være på arbejde kl. 6. Han spurgte mig, om jeg kunne finde hjem; på mit Ja smilede han og sagde: "Du skal bare fæste din tanke på dit hjem og de omgivelser, du iagttog, før vi tiltrådte rejsen, da vil du ved din viljes kraft nå dit hjem."

Min fører modtog kappen, og jeg tog af sted.

Hjemrejsen gik let; jeg kom hjem, iagttog værelserne som før og så, at klokken nu var fem. Mit legeme lå som før, men min søn lå nu i min hustrus højre arm, medens den venstre hang frit ud fra sengen; hendes hoved var drejet til venstre side. Jeg ligesom kravlede over dynen, lagde mig på langs ad mit legeme, hoved ved hoved, mærkede, hvorledes jeg tog det i besiddelse på ny, og vågnede straks. Jeg noterede denne drøm straks efter, at jeg havde haft den, uden at jeg dengang anede dens betydning; den fandt sted i året 1891, den følgende i 1902.

Jeg lå og sov, følte en kalde og forlod mit legeme som før. Personen, der kaldte, var den samme som før; han spurgte mig, om jeg ville foretage en rejse sammen med ham; det ville jeg gerne.

Vi kom om bord i et russisk krigsskib, der lå i havn. Da vi stod på dækket, bad han mig om at gå ned og se mig om i skibet. Midtskibs eller rettere på mellemdækket, var der en lang gang med værelser på begge sider. Inde i værelserne var der borde og siddepladser både for officerer og matroser, der diskuterede meget ivrigt, medens de drak brændevin.

Forhandlingerne drejede sig om politik, om tyverier, der var begået, og om ny, der skulle udføres, samt om mord.

Officererne talte på flere overordnedes vegne, matroserne, der var deres villige redskaber, skulle klædes i civilt tøj.

Da jeg var klar over ånden i hele dette selskab, gik jeg bekymret op til min leder og ville, at han skulle forhindre alt dette; men han svarede:

”Mennesket lever i overensstemmelse med sin egen fri vilje; kun den, der af egen fri vilje følger sin samvittighed, har livet i sig.”

Han lod mig forstå, at det var den samme ånd, som beherskede officerer og matroser, der regerede det russiske rige, at dette var modent til undergang, at dets undergang kun var et spørgsmål om tid, og at andre lig dette ville følge efter. Jeg fik den forståelse, at hver gang et samfund i samvittighedsløshed udvikler sig til dette stadium, vil det gå under, om ikke ved andre så ved sig selv.

Han spurgte mig nu, om jeg ville følge ham til det sted, hvor Jesus var død; jeg følte, at jeg gerne ville dertil.

Da vi kom der, stod vi på en forhøjning i terrænet, en bakke. Han bad mig stå stille midt på bakken, han gik selv en ca. 30 skridt bort fra mig. Foran mig var der en forhindring, der bestod af to pæle i jorden og en bom, der var lagt over dem i højde med mine skuldre. Desuden så jeg foran mig i halvmåneform i græsset forskellige farver spille ind i hverandre, således at hver farve havde sin egen plads, men der, hvor den stødte sammen med en anden farve, blev farven ubestemmelig. Ingen af disse farver var helt rene. Bag min fører var jorden og luften meget lys og ren uden skygge af nogen art; jeg følte med hele min sjæl, at der måtte der være herligt at være. Han lod mig nu forstå, at græsstråene, der belystes af farverne, var menneskene (stråene stod med hængende blade, som om de var på vej til at visne), de forskellige farver var de forskellige religioner, de levede under. Jeg følte, at menneskenes stilling var elendig, og at alle disse farver gjaldt hele jordens befolkning. Han bad mig nu se mig tilbage. Jeg så da et dybt uigennemtrængeligt mørke og spurgte rædselsslagen: ”Hvad er dog det?” Han svarede: ”Det er livet, som det leves.” Jeg følte, mørket betød tilintetgørelsen. Han spurgte mig: ”Vil du frem, eller vil du tilbage?” Jeg svarede: ”Frem!” og pegede mod lyshavet, hvor jeg ingen skygger kunne se.

”Godt,” sagde han, ”men der kan du kun komme ved mig.” Jeg svarede: ”Jeg følger dig.” ”Din vej går over disse forhindringer!” sagde han, idet han pegede på religionerne og lod mig forstå, at mit liv (le-

gemets) er indsatsen. Jeg tænkte over hans ord en stund og følte mørket lige ved mig. "Frygt ikke! Det standser her," sagde han, "hvad vil du?" På mit svar: "Jeg følger dig, hjælp mig!" faldt bommen, og vi vandrede ind i lyset, ind i den verden, der kommer, når mennesket vender sig til sin samvittighed, således følte jeg det.

Golgata af Domenico Morelli.

Illustration til den anden rejse. I brev til Gunvor Frederiksen af 11.4.1928, skrev LN: "Jeg vedlægger et Blad af *Familiejournalen*. Fjern Menneskene derfra, og Terrænet med den mørke Skygge passer nøjagtigt med Synet på Bakken (*Den Ukendte*); men Mørket var sortere end her, og Lyshavet lysere med skarpere Skel. Så må du forestille dig Religionerne tegnet i Halvmåneform ud fra Midten på Bakken, hvor jeg stod. For mig er disse Syn jo levende Kendsgerninger.

4) Følelsers og Tankers Overføring.

Min hustru og jeg lå og sov. Jeg blev vækket ved at høre hende klynke, til sidst nærmest råbte hun. Jeg lod hende have ro, indtil hun brast i gråd; da jeg anede, der måtte være noget usædvanligt på færde, ventede jeg så længe med at vække hende, for at billedet, hun så i søvne, kunne få tid til at fæstne sig hos hende. Da hun var vågnet, forklarede hun, at hun havde set vor søn, der opholdt sig i Amerika, blive lagt på et bord i et værelse, hvori der var mange knive og instrumenter; hun havde set personerne i værelset, en mand stod med en kniv, som om han ville skære i vor søn.

Tre uger efter dette ankom der et brevkort fra vor søn, der meddelte, at han havde haft blindtarmsbetændelse, og at han ved sin principals velvilje var bleven befordret med ekstratog til et hospital og i sidste øjeblik opereret. Han havde undladt at skrive, indtil han med sikkerhed kunne meddele, at alt var gået godt. Det var da klart, at min hustrus drøm var de tanker, vor søn i det afgørende øjeblik havde tænkt, idet han i sine tanker indesluttede alt, hvad han i dette øjeblik så om sig. Vor søn havde befunden sig i samme sindstilstand som føllet i kanalen. Han kastede med hele sit nervesystems kraft sin følelses- og tankestrøm på den person, der lå hans hjerte nærmest, hans moder; han gav sine følelsers og tankers strøm adresse til hende, og skønt han ikke i dette øjeblik vidste, hvor i Danmark hun var, og skønt afstanden var ca. 600 danske mil, ramte den præcis og vel også i samme øjeblik, den blev afsendt, så sikkert og regelret, at jeg, der lå ved min hustrus side, intet som helst mærkede af hans tankers og følelsers strøm, endda jeg er hans fader og nok tør sige, at jeg er ualmindelig modtagelig i henseende til følelses- og tankeoverføring. Årsagen er den, at i sådanne tanker indlægges kun adresse til én person, de forplanter sig kun til denne ene og ikke til en tredje. Forskellen i føllets og vor søns tilfælde, der i sin natur er ganske analoge, vil man straks bemærke, idet føllet kun var i besiddelse af sit fludies dragende følelsesstrøm, som dets angst var indlagt i (derfor vidste jeg intet, før jeg stod med begge fødder på kanalens bred og så føllet i vandet), hvorimod vor søn som fuldt udviklet menneske var i stand til at indfatte alt, hvad han så om sig, i sin tanke og til at sende denne sammen

med sin følelsesstrøm til sin moder. Derfor vidste hun besked; det senere brev var kun en bekræftelse af, hvad hun forud vidste. Her afspejler gudsfrøet sig hos mennesket, hos dyret mangler det; det er den egentlige forskel på dyr og menneske, men den er stor.

En middag, vi sad ved bordet, sagde min hustru: "Det er da underligt – det er nu 2 år siden, jeg hørte noget fra min bror; Gud ved, om han ikke kommer i dag!"

Jeg, der var tredje person, og derfor ingen følelse havde af, hvad der passerede mellem de to andre, sagde: "Det var da en mærkelig ide, hvorfor skulle han komme absolut nu, når det er to år siden, du hørte fra ham?"

"Ja, det er nu lige meget – han kommer!"

Straks bankede det på døren, hun sprang hen og åbnede, vendte sig straks om i døren og sagde:

"Der kan du se, det er ham!"

Sådan noget lignende sker ofte i mange hjem, nu kan læseren vel selv udrede trådene.

5) Det urene Åndsliv.

Efter at have haft de omtalte to rejser med min leder – jeg kalder ham således, da jeg føler, det er ham, der gennem samvittigheden er min vejleder eller åndelige opdrager – kom der nærmest dagligt et helt nyt forhold i stand.

Når jeg om aftenen lagde mig i min seng, når dagens tanker var borte, og når lyset var slukket, men søvnen endnu ikke indtrådt, så jeg forskellige personer, dog aldrig mere end én ad gangen; de ligesom anmeldte mig deres komme ved forud for dette at sende mig deres følelsesstrøm. Af denne forstod jeg, om de var glade eller mere eller mindre betyngede af et eller andet, og i den var der indlagt en anmodning om at få lov til at fremstille sig. Når jeg gav mit samtykke, dannede de sig et legeme, som jeg kunne se.

Dette er dog aldrig sket, uden at min åndelige leder stod synlig for mig på gulvet ud for mit hoved i hele sin højde og kraft; hans følelse, tanke og vilje gik gennem mig til de åndelige urene spørgende. Således blev jeg kun et tjenende mellemed; men hvad jeg så og hørte

og deltog i, berigede min tanke og dermed min indsigt i åndslivet; det var min løn i forbindelse med glæden over, at de søgende blev anvist vej til fred – deres fred blev min fred.

I deres ansigter, der altid var meget skarpt og klart fremstillede, var det mig en let sag i forbindelse med deres tanke- og følelsesstrøm at aflæse hver enkelts åndstilstand; de ligesom spurgte mig om råd; de trængte til det, thi de var alle søgende. Deres ansigter vidnede om stor energi og god åndskraft; men som et menneske lever, således dør det, og det gjaldt for dem alle, at de havde forladt deres legeme uden at have fulgt deres samvittighed. De var derfor gået glip af den forbindelse, ved hvilken de ville have været i stand til at forlade jorden og hæve sig til et bedre liv. Den interesse, de havde, da de levede som mennesker, tog de med sig; den, der havde elsket penge, søgte penge; den, der havde drukket, søgte drik, osv., og disse interesser bandt dem til jorden. De, jeg så, var blevet urolige over deres tilstand; det, de søgte, kunne de ikke finde, og det, de egentlig manglede, det, der skulle give dem den glæde og fred, de søgte, forstod de ikke. Da de ingen samvittighedsforbindelse havde eller havde haft, kunne de ikke ad denne vej blive ledet til det, de søgte; de manglede at høre den sandhed, de ikke selv kunne finde, og det var min opgave ved min samvittighed at sige dem denne, eller rettere: det var min leders opgave gennem mig at give disse det svar, de trængte til.

Hvorfor blev jeg anvendt som mellemed? Fordi det fuldkommen urene fludieliv ikke kan trænge ind i det fuldkommen rene fludieliv eller omvendt. Et mellemed er nødvendigt, og da jeg hverken var fuldkommen ren eller helt uren, kunne jeg danne mellemed til gavn for de søgende såvel som for mig selv.

Det viste sig, når jeg havde aflæst dem det, deres ansigter udtrykte, og sammenholdt det med deres tanke- og følelsesstrøm (fludiet), at selv om denne var forskellig for hvert enkelt individ, så var deres åndstilstand den samme; de stod på samme trin i deres udvikling. Min besked var derfor omtrent den samme til hver enkelt, nemlig:

”Søg forbindelse med din samvittighed! Bed om tilgivelse, fordi du ikke har fulgt den! Når du da har forbindelse med den, er du på vejen til fred med din Gud, der alene kan give dig den fred, du søger. Ved din samvittighed vil du føle din egen lidenhed (hjælpeløshed), og er

du nået til at angre alle dine forseelser (din stædighed, dit hovmod, din egenkærlighed - - - alle dine fejlgreb), vil du samtidig ved din samvittighed blive ledet til forståelse af, hvad Guds fred er værd for dig.

Gud er din skaber og samtidig dit hjem; du får ikke fred, før du kommer hjem, men du kan ikke komme hjem, før du er rensset for alle dine fejl, og du kan ikke blive rensset, før du føler en inderlig trang dertil; samvittigheden er vejen til freden. Kast dig da ind i kampen med din Gud om hans fred, den er kampen værd! Søg den, og du vil få den!"

Således omtrent var mit svar på deres søgende spørgsmål.

Dette forhold varede i ca. 18 år, ikke under tre gange ugentlig, og fra 5 til 10 personer var at se hver gang. Jeg beundrede den skaber-kunst, der lå i, at deres ansigter var meget skarpt tegnede, og at de alle havde ligesom en gennemborende energi. Karaktertrækkene var meget skarpe og tydeligere, end de præger sig i menneskelegemet.

De enkelte personers forskelligartethed, både i ansigtstræk og karakter, kom meget tydeligt frem, og jeg tør sige: Jeg har aldrig set samme person to gange.

Da jeg ikke spørger om noget, ej heller udtaler mig, uden at jeg føler, jeg er i overensstemmelse med min samvittighed, har jeg aldrig spurgt nogen om deres borgerlige erhverv, medens de var mennesker; men jeg føler, at der er mange erhverv i det menneskelige samfund, hvis udøvere er meget stærkt udsatte for at ende i en sådan åndstilstand, som her angivet, fordi deres erhverv er af en sådan karakter, at de må træde deres samvittighed under fødder for at kunne ernære sig; og de gør det, og det hævner sig.

Disse møder havde også en anden karakter. Omtrent hver anden eller tredje gang kom der, allerbedst som mødet gik for sig, en anmeldende følelsesstrøm, der helt igennem var af ond karakter. Denne følelsesstrøm kom som et vindstød i storm fra et enkelt væsen, fra stadig en og samme person; dette følte ubedrageligt gennem den forud anmeldende følelsesstrøm. Den kom fra én, der ville tage selv. Jeg følte ved min samvittighed, at med denne havde jeg intet at gøre, og nægtede derfor at se ham. Ved hans følelsesstrøms ankomst forsvandt de andre, ligesom jeg heller ikke følte mig tilpas til at modtage flere den aften.

I denne periode indtraf et særligt forhold. Jeg var en tid så stærkt forkølet, at slimafførslen fra legemet stoppede. Før sengetid drak jeg så megen akvavit, blandet i the, at jeg følte en svag beruselse. I forstandsforhold følte jeg ikke noget forkert; men spiritussen må alligevel i forbindelse med forholdene have gjort mit legeme uskikket som værktøj for min ånd med dens fludie, thi pludselig mærker jeg den onde persons følelsesstrøm, som jeg i så mange år havde afvist, og nu havde jeg ikke åndsnærværelse nok (for at bruge et almenmenneskeligt udtryk) til at afvise ham; hans kraft syntes større end min, og da kom han (jeg havde lige lagt mig i sengen, men var vågen). Han ligesom hoppede over mig fra venstre til højre og tilbage igen en halv snes gange. At han hoppede skal forstås således: det var synligt, at han blev båret langsomt af sit fludie i en buelinje over mig ifølge hans vilje, hele tiden med front mod mit hoved. Han var den mest fastbyggede person, jeg har set (dvs. på den side af samvittigheden); hans legeme syntes lige så fast i sin fasthed som et menneskelegeme; af farve var det stærkt mørkebrunt (i åndslivet er mørkebrunt urenhedens farve). Håret var næsten sort, øjnene var af samme farve. Han havde stærkt bøjet næse, store rullende øjne, fulde af viljekraft; hans legemes størrelse var omtrent som et toårigt barns, men ellers var han fuldt udviklet som et menneske i ca. 40-årsalderen. Jeg følte, at han ville noget med mig, men hvad kan jeg ikke forklare. Noget som en forskrækkelse greb mig; jeg følte, at jeg ikke selv kunne fjerne ham, og jeg kastede da med al min åndskraft mit fludie imod min samvittighed. I samme nu stod min leder ved siden af min seng ud for mit hoved, hvor han plejede at stå (jeg genkendte ham som altid, når jeg ser ham); nu måtte den anden væk i en fart og det grundigt.

Lad kun spiritussen få sin ret i menneskelig tanke og kritik, der er dog den uomstødelige kendsgerning tilbage, at den onde person, som igennem ca. 12 år hver anden eller tredje aften havde kunnet bringe de møder, der fandt sted mellem dem, der søgte min samvittighedsforbindelse, og mig, til ophør ved at kaste sin anmeldende følelsesstrøm (sit fludie) ind imellem os, så vi følte hans væsens indhold, siden bortvisningen ved min samvittigheds hjælp og kraft ikke i mindste måde gennem sit fludie har kunnet føles af mig; følgelig er han fra den stund væk, fra mig er han helt væk.

Altså: der er system i tingene, og hvor der er system, er der også tænkende liv. Denne person må jo have adgang til de åndspersoner, der har kastet deres samvittighed over bord.

Ved kendskabet til disse forhold fik jeg den følelse, at de, der ikke har deres samvittighed, lades ikke i ro af den onde person, før de til sidst efter hvileløs omflakken synker sammen og enten opløses eller indgår i den ondes væsen eller beder om hjælp. I sidste tilfælde vil de kunne få en samvittighedsforbindelse, og så snart de har den, er de beskyttede mod den ondes påtrængenhed, og i den forbindelse vil de kunne udvikle sig til freden.

Denne tro er vished for mig, bygget på, hvad jeg ser og føler ved min samvittighed; er den rigtig, kan inkarnationslæren ikke være rigtig. Men hvad et menneske tror, tør jeg nok sige, er til dels ligegyldigt, blot det er i kontakt med sin samvittighed. Jeg føler, det er med menneskene som med sædekornene: nogle kan spire og føre livet videre, andre mangler livet i sig, opløses derfor og føres tilbage, hvor de kom fra.

Menneskene kan fødes naturligt både med legeme og ånd, men under deres udvikling bliver deres åndsprodukt ofte ligefrem kvalt i materialisme, især når de vokser op i stærkt materialistiske omgivelser. Navnlig sker dette, når en moder af en eller anden grund ikke har kunnet eller ikke har villet lade sin naturlige moderkærlighed tilflyde sit barn.

Moderkærligheden er den naturlige hovedhjørnesten, den egentlige grundvold, al menneskelig lykke hviler på, både individuelt og samfundsmæssigt. Der, hvor en naturlig mor slipper sit barn, begynder samvittigheden sit værk. Ethvert menneske er en hel lille verden for sig. Forskellen på alle disse småverdener er vidunderlig stor og derfor en meget stor rigdom, åndelig set.

Denne vidunderlige forskelligartethed (udtryk for skaberkunstens storhed), nedlagt i mennesket (i åndsproduktet, ikke i legemet), skaber menneskenes gensidige interesse og agtelse for hverandre, især i åndslivet, hvor ejendommelighederne ved hver enkelt person kommer meget tydeligere frem end i legemslivet; derved bliver åndslivet i høj grad interessant.

Ud fra denne betragtning bliver en naturlig mor med sit barn noget af det mest ophøjede, vi mennesker har for øje, og tillige samfundets egentlige bygmester; beskyt derfor hende og hendes barn, oplær hende til hendes bestemmelse, lad hende beholde sit barn, til hun har udført sit hverv, og forhindrer hende ikke i ved menneskeligt pjank og menneskelige fordomme at nå sit i skaberloven beskikkede mål som menneske, det at være mor!

Men der, hvor moderkærligheden hører op og samvittigheden begynder, kommer de tilintetgørende love til og gør sig gældende i form af menneskelige lærdomme og eksempler fra livet, som det leves.

Når moderkærligheden og samvittigheden, der afløser moderkærligheden, efterhånden som barnet begynder at tænke selvstændige tanker, blot i nogle få år kan få lov at virke i barnet, vil det, selv om det for en tid åndeligt kastes ud i åndelig menneskelig elendighed og tilsyneladende samvittighedsløshed, dog i reglen vende tilbage til sin samvittighed; thi den grundvold i dets åndsforhold, som moderkærligheden og samvittigheden engang har lagt, er ligesom reb om benet på det. Det vil aldrig finde fred, før det er vendt tilbage igen, og det vil temmelig sikkert ske.

Hvis det var min mission gennem 18 år at henvise dem, der fra åndslivet søgte til mig om vejledning, til deres samvittighed, var den endt med udløbet af de 18 år; jeg trådte nu ind i en ny udviklings- eller åndsperiode.

III. Den modne Åndsperiode.

1) Det rene Åndsliv.

I sommeren 1919 havde jeg to tyske børn. I foråret 1920 skrev jeg til dem, at de måtte komme igen og medtage hver en af deres søskende. Brevet med indbydelsen modtog de kl. 5 eftermiddag; før aften samme dag var den lille 11-årige Kurt død af glæde over, at han skulle følge sin bror til Danmark. Som mennesket lever, så dør det: han ville komme, og han kom.

Straks efter hans død følte jeg en stærk åndelig uro; jeg følte ved mit fludie, som om noget forlod mig; jeg følte mig så inderlig tom og ene; jeg følte, som om der var noget meget alvorligt, der ville komme, følte, at der ville ske mig noget, men ikke, hvad der ville ske. Jeg følte noget opløse sig i mig og forlade mig; det var, som om min åndelige lejlighed (bolig) blev fejlet og spulet i alle kroge og kanter. Jeg tænkte et øjeblik, at det var min død, der nærmede sig, på denne måde; men min samvittighedsforbindelse svarede mig tilbage: "Nej dit legeme er stærkt, din tid er ikke endnu!" Men dette forøgede kun min åndelige uro.

Da der var gået ca. 3 dage efter Kurts død på den måde, lød der en dyb, lang og gennemtrængende tone igennem mit nervesystem, og navnet "Kurt" hørtes særdeles tydeligt. Dette skete om dagen, hvor jeg end færdedes, med mellemrum på omtrent en time; jeg følte godt nok, at der var en, der ville tale med mig, og at denne var i min nærhed; men da jeg intet vidste om Kurts død, var navnet "Kurt" mig fremmed.

Den fjerde dag derefter, altså syv dage efter Kurts død, var jeg ude i marken, klokken var mellem 11 og 12; da lød tonen så kraftigt, at jeg uvilkårligt vendte mig om og svarede: "Kurt, ja det er godt nok, men hvad er Kurt?" Svaret kom: "En, der er gået under." Jeg svarede: "Kurt, hvad er det? Et skib kan hedde Kurt og gå under; men med et sådant har jeg ingen bekendte, som kan føle længsel efter mig, så det kan det ikke være." Svaret herpå lød: "Nej, nej, mig, Kurt – hjem! Hjem!" Jeg følte, jeg måtte hjem; jeg skyndte mig, og da jeg nåede hjem, lå der et brev på bordet fra Kurts hjem, der fortalte om begivenheden. Så forstod jeg; da følte "Kurt" og jeg for hinanden. Om

aftenen viste han sig for mig, hans ansigt strålede af glæde som i elektrisk glans, omgivet af rene violette farver; jeg både så og følte, at han havde lagt al død bag sig og ejede freden; jeg følte, at Guds kærlighed gennemstrømmede ham. Han viste sig meget tydeligt og usædvanligt længe. Vi vekslede følelser og skiltes med et smil.

Efter mødet med "Kurt" ser jeg ikke mere de forhen søgende personer; de, jeg nu ser, har alle freden i sig, i hvert fald er de forenede med deres Helligånd; den anmeldende følelsesstrøm dirrer af glæde, og de beder ikke om at måtte vise sig. Mødet imellem os er som mødet mellem to, der længes efter hinanden; disse personer er afklarede og lysende væsner.

Forskellen mellem disse og de tidligere sete personer er at ligne ved forskellen mellem et elektrisk lys og en tranlamps; jeg lærer af dem, jeg nu ser, medens de andre lærte af mig. Når jeg føler mig forbavset over det sete, kan der gå uger, hvor jeg intet ser; jeg ser intet nyt, før jeg har forståelsen af det, jeg har set; dog synes der undertiden at blive givet et nyt syn for derved at lette forståelsen af det forud sete, således synes mødet med Kurt at have medført to andre møder.

Forståelsen af det sete kommer på følgende måde: Jeg tænker over det, jeg har set, tænker og føler sammen med min samvittighed (når samvittighed som her og ofte i det følgende anvendes som personbetegnelse, betyder samvittighed den Helligånd); det, jeg ikke forstår, stilles som spørgsmål, ikke af videbegærlighed, thi da ville jeg sikkert ikke få svar, fordi min tanke da ville virke frastødende på min samvittighed. Bliver jeg forbavset, bliver jeg det, fordi jeg ikke forstår det sete; forundringen sætter da tankerne i sving og giver dem fart og kraft; jeg gennemgår da langsomt og klart det sete, kommer så dertil, at jeg siger: "Dette er dog forunderligt!" og er undertiden i tvivl om, om det nu også kan være rigtigt, uden at jeg dog egentlig kræver det besvaret. Det er samvittighedens natur kun at tilfredsstille naturlig trang.

Samvittigheden er ellers en følelses- eller som i dette tilfælde en tankestrøm mellem to personer, hvoraf den ene af åndslivet er beskikket leder for den anden; i dette forhold er jeg den, der ledes.

Jeg har alt tilovers for min leder, vil gerne lette ham hans opgave og besværer ham altså ikke; derimod har jeg gennem erfaringen fået

en fuldkommen tillid til, at hvis et svar kan gavne mig, så vil det komme, om ikke før, så i samme sekund, jeg har brug for det. Jeg ved aldrig af at have stillet et spørgsmål, uden at der også er kommet et svar på det, ligegyldigt om det angik noget så materielt som en udvej til at få brødet, eller om det som her angik forståelsen af et åndeligt forhold. Følte jeg trangen til svaret, så kom det.

Har jeg stillet et spørgsmål – det kan være gennemtænkt 5-6, ja 10 gange – så holder min tanke pludselig op med at sysle med det, nærmest som om sagen var henlagt, uden at jeg direkte har bedt om svar; men jeg ved, at spørgsmålet er der, og jeg føler forud, at der vil komme et svar på det.

Svaret kan komme meget hurtigt, men der kan også gå flere dage, som om min leder rådfører sig gennem sin tankes strøm med andre, før han giver svaret.

Det skal siges, at intet svar er givet fra den kant, uden at det også i alle enkeltheder er rigtigt, derfor hviler jeg trygt i min samvittighedsforbindelses favn, så trygt, at end ikke døden vil kunne rokke ved min ro.

På denne måde har forståelsen af det sete formet sig for mig.

Mødet med Kurt var altså det første af den art. Da jeg var falden lidt til ro efter den åndelige uro, jeg havde gennemgået, begyndte spørgsmål og svar at udveksles om anledningen til denne uro; og efterhånden gik det op for mig, at det var en hel anden åndsverden, jeg her fik at se, og at der til forståelse af den krævedes en helt ny indstilling af mig. Denne indstilling og forståelse erhvervedes gennem to ny møder.

Mit indre væsen var undergået en hel forandring ved tilfældet Kurt, og denne forandring holdt sig; mit nervesystem var blevet mere lydthørt og følsomt end forhen, min samvittighed stillede større fordringer til mit væsen, det var, som om Kurt ifølge sin renhed ikke havde kunnet få forbindelse med mig, før jeg åndeligt var bleven hævet over mit tidligere ånds niveau; det var dette, der voldte uroen. Medens denne uro (renselse) stod på, havde jeg dog en beroligende følelse af, at det var noget godt, der ventede mig; denne art forudgående følelser kender jeg godt og hengiver mig trygt til dem.

Det første møde efter mødet med Kurt var mødet med en far og hans søn. Faderen kom først frem, han viste sig i en moden alder. Han så med et smil til siden og sagde: "Min søn". Da dannede sønnen sig der, hans alder kunne være en 18-20 år.

I min forrige åndsperiode så jeg de søgende i brystbillede og nøgne, nu så jeg hele personen med et let klædebon om sig, der ikke var slet så lysende som hans legeme. De, jeg nu så, følte jeg klart, havde lagt al død bag sig. Sønnen syntes at være noget tilbage for faderen i renhed, altså i udvikling, men at han havde sin samvittigheds ro, var klart nok. Ved sønnen dannede der sig et dyr, der i meget lignede et næsehorn; dets farve var gul som den gule farve i en kaprifolieblomst. Det tyggede drøv og så fortroligt på mig, som ville det, jeg skulle tage det om halsen. Det var klart for mig, at dyret og sønnen havde noget med hinanden at gøre, men hvorledes?

Jeg har det ved mig, at jeg intet kan tro, før jeg kan forstå det. Dette kunne jeg ikke forstå; jeg frygtede for, at det havde noget med fantasi at gøre; min samvittighed sagde nej dertil, men videre kom jeg ikke i min forståelse.

Da jeg ikke sov, når jeg så disse ting, var synerne altså ikke drømme, det kunne jeg ikke komme udenom, men her stod jeg. Således gik en uge, da fik jeg et nyt møde med to andre, også far og søn, nærmest i samme alder som de to andre og med samme renhed og udvikling. Begge gange kunne jeg kende faderens ansigtstræk i sønnens ansigt, ligesom man kan det blandt menneskene. Faderen sagde: "Min søn." Jeg svarede: "Din søn, hvad vil det sige?" Han pegede til siden, der så jeg så sønnen gå og rive med en rive mellem buske og blomster. Han var, ligesom sønnen med dyret, stærkt optaget af sin gerning. Jeg svarede: "Utroligt." Men faderen sagde: "Her ser du, at også dette er muligt."

Min forståelse af dette afsnit af åndslivet kan udtrykkes således:

I åndslivet er ikke køn, men kun personligheder. Faderen er et ord, jeg bruger til betegnelse af den, der sagde: "Min søn"; det kan godt have været sønnens mor, der sagde det, thi der blev kun sagt "Min søn". Personerne har mest præg af mænd, kvinden som sådan har jeg ikke set.

Alt i universet holdes på plads ved hjælp af lovene om tiltrækning og frastødning, således kloderne, menneskene, tankerne og personerne i åndslivet.

Disse love skaber orden i husholdningen.

For åndspersoner gælder, at disse to naturlove ophæves i forhold til, som personen tiltager i renhed. Åndspersoner kan altså færdes fra klode til klode, som vi i vore værelser; derved er det jo også forståeligt, at liv kan føres fra klode til klode i forhold til livsbetingelserne; men det burde tillige være forståeligt, at det menneske, der kun lever for sig selv, ikke egner sig til medarbejder i et sådant livsværk.

Når jeg træder ud af mit legeme som åndsperson, har kulde og varme ingen indflydelse på mig som sådan.

Det samme, der skiller menneskene, skiller også i åndslivet, nemlig tankerne ifølge deres indhold; to personer, der er fælles i tanker, kan tiltrække hinanden og mødes; de kan skilles her som mennesker ved døden, men er længslen vedholdende, vil de mødes i åndslivet og være sammen, indtil de ifølge deres udvikling vender deres længsel andetsteds hen.

Godt, vil så f.eks. en mand, der har haft flere hustruer, mødes med dem igen efter døden? Ja, det vil han, for så vidt længslen derefter er gensidig, så de modtager hverandres forudgående følelsesstrøm med venlighed.

Der skal altså fælles harmoni i tanker og åndeligt væsen til, for at personerne kan tiltrække sig hinanden.

Lovene om tiltrækning og frastødning er dog ikke enebestemmen- de; lovene for livets udvikling, skaberloven og tilintetgørelsesloven, er to love, der ligesom kæmper med hinanden og derfor består ved hinanden.

Når et menneske følger sin samvittighed, er det i udvikling, da hviler det i skaberloven.

Når et menneske kaster sin samvittighed over bord, degenererer det fra samme sekund, og da er det underkastet tilintetgørelsesloven, både legemligt og åndeligt.

Derfor kan man sige: samvittigheden er vejen til livet.

Tilintetgørelsens lov har tilnærmelsesvis samme styrke som skaberloven.

I menneskelivet øjner jeg kun den forskel, der ligger i, at skaberen i et naturligt udviklet menneske har nedlagt en higen hen imod sit eget væsen. Hvis denne higen bliver vendt rigtig ved hjælp af moderkærligheden og derefter af samvittigheden, er skaberloven langt den stærkeste, men i modsat fald har de, der lever i tilintetgørelsens lov, som modtræk herimod en uendelighed af lokkende forrående nydelser, der i høj grad tiltaler legemet, og i vor tid en uendelighed af tvivlsomme forretninger, der kun kan ledes, som de bliver ledede, af mennesker uden samvittighed.

Resultatet af kampen mellem de to love synes at være dette, at tilintetgørelsens lov er til for at rense åndslivet; på den anden side virker den også ved sin opløsende evne ansporende for samvittighedens udvikling og på grund af sit eksempel forædlende på åndslivet ved at kæmpe imod samvittigheden; dette har til følge, at kun den, der hviler nogenlunde trygt i sin samvittighed, har håb om at fortsætte livet.

Sandhed og naturlighed er altså samvittighedens natur; hvis sandhed blev agtet af menneskene i alle deres forhold, individuelt, i hjemmet, i barnets opdragelse, i arbejdet og i samfundet, da ville høsten for tilintetgørelsens lov ikke blive nær så stor, som den er.

Hvorledes tankerne virker tiltrækkende og frastødende i menneskelivet, skal jeg ikke berøre her, i åndslivet er forholdet dette:

De der lever under tilintetgørelsens lov og er bundne til jorden, fordi deres interesser binder dem til den, kan ikke tiltrække sig personer, der lever i deres samvittighed. Hvorfor? Fordi disse jordbundne personers tanker og følelsesstrøm vil virke ængstende på de samvittighedsfølende og derfor frastødes af disse; men tillige vil den Helligånd gennem samvittigheden lade sin elev forstå, at med disse mennesker har han intet at gøre.

Kan en samvittighedsfølende da tiltrække sig en person, der hviler i Guds fred? Efter eget skøn: Nej. Hvorfor? Fordi hans samvittighed er hans beskikkede vejleder; den indeholder hele hans åndelige behov, han kan ikke fostre en selvstændig tanke uden om sin samvittighed. Når et menneske før eller efter sin død hengiver sig til sin samvittighed og derigennem får sine tanker rensede, bærer samvittigheden ansvaret for tankens indhold og for den handling, der følger af tanken, men det bærer selv ansvaret for, om det vil følge den; derfor er sam-

vittigheden ofte streng i sit væsen (den bebrejdende, irettesættende følelsesstrøm).

Hvorledes kan da møder og tillige samvær finde sted mellem disse personer, der lever på de forskellige trin i udviklingen? Det sker på grund af bestemmelser, taget fra oven og nedad, og har i ethvert tilfælde en nødvendighedskarakter, en hensigt.

I åndslivet er personens ønske og vilje det, der sker. Det er samvittighedens opgave gennem tilintetgørelsens lov, fristelser, modgang, selvstændig erfaring osv. at opdrage personen, hvis denne vil lade sig opdrage til at indse sin egen lidenhed, så han gennem opdragelsen får tillid til sin samvittighed. Gennem samvittigheden drages han da af Guds væsen, som han til slut efter at have tilkæmpet sig Guds fred optages i som en selvstændig personlighed.

Er mennesket ved sin død forligt med sin samvittighed (men dette er ingen let sag, for så vidt det hele sit liv har trodset denne), da er det endnu mere forbundet med denne efter døden; det former da ikke noget, hverken tanke, ønske eller vilje, uden om sin samvittighed; men har det gennem dennes råd formet sig et ønske og parret dette med sin vilje, da er dets opgave at føre sin vilje igennem, og det sker.

Er det nået til gennem freden at være indgået i Guds væsen, da gennemstrømmes al dets tanke og vilje af Guds vidunderlige kærlighed til alt liv, men mest af kærligheden til den Gud, hvis væsen det lever i; dets vilje er da fejlfri.

Kurt døde med den vilje, at han ville til Danmark; som følge af sin brors forklaringer havde han fæstet sin tanke på mig; der gik – som før fortalt – flere dage, før mødet mellem os kunne komme i stand. Dermed hang det således sammen:

Kurts vilje var ikke i strid med hans samvittighedsforbindelse, men jeg var ukendt for denne; hans samvittighed henvendte sig da til min, og da det viste sig, at jeg levede efter min samvittighed, og at mine tanker og følelser for Kurt var, eller ville være sådanne, at Kurt ville føle sig tiltrukket af dem, kunne hans vilje ske; men for at han kunne tåle min nærhed, måtte min renselse til. Da jeg hvilede i min samvittighed, var dette muligt.

For mig var dette møde altså, åndelig set, et stort fremskridt.

Omvendt, havde jeg søgt Kurt alene for at udbytte ham, ville min samvittighed have været imod mig; jeg ville have været undergivet tilintetgørelsens lov; afstanden imellem os ville da have været for stor, mine tanker og følelser, mit hele væsen ville have tilintetgjort Kurts vilje, han ville have følt sig frastødt og have vendt sig skuffet bort.

Her viser det sig altså, at en, der hviler i Guds fred, kan drage en, der hviler i sin samvittighed, nær til sig; jeg fik gennem Kurt en ufortjent løn, som jeg har fået lov at beholde; muligvis kommer den også andre end mig til gode.

Som før bemærket, i åndslivet ser jeg kun personligheder; der er altså ingen kønsforskel; men da der gives far og søn, må der også være mor og søn. Ved mit føromtalte møde med far og søn blev der kun sagt "min søn", så det kan godt have været mor og søn, jeg så; jeg brugte ordet far, fordi de sete åndspersoner mest lignede det mandlige, men jeg har på følelsen, at de var mor og søn, medens de var mennesker.

Dette møde forklares således:

Hun var en naturlig mor for sit barn, gennem moderkærligheden blev den grundvold lagt, der gav barnet dets åndelige sundhed, og som også engang skulle give barnet dets åndelige lykke. Hun var en arbejderkvinde, alene med sit barn. Hun elskede det, og barnet elskede sin mor; de var gennem moderkærligheden bleven inderligt forbundne med hinanden. Drengen kom tidligt ud for at klare sig selv, og menneskelivets tillokkelser tildrog sig stærkt hans lyster; i ét øjeblik havde hans åndsperson magt over legemet ved sin samvittigheds hjælp for så i næste øjeblik at ligge under for legemets lyster. Drengen var, som man sagde, godtroende og vankelmødig, værst mod sig selv, men ellers en skikkelig fyr.

På dette tidspunkt forlod moderen sit legeme; i fred med sin Gud, men i angst for sin søn kom hun hjem. Da båndet mellem mor og søn var knyttet ved skaberens vidunderlige lov, moderkærligheden, var hendes længsel naturlig og hverken hendes samvittighed eller skaberen imod; hun kunne blive i sin fred og beholde sin længsel, og denne hendes længsel formede hos hende en vilje, og i denne hendes tilstand var hendes vilje en Guds lov, der ville ske fyldest. Sønnens sam-

vittighed arbejde nu sammen med moderen; når sønnen kastede sin samvittighed ud, trådte moderen til, og ved sin guddommelige viljekraft sendte hun ham sine tankers og følelsers strøm; han tænkte da på sin mor og sendtes derved igen til sin samvittighed. Men derefter kom tilintetgørelsens lov over ham med en uhyre kraft. En "ven", stærkt åndsudviklet, der var fostret i og altid havde levet i samvittighedsløse omgivelser, havde fået fat i sønnen; han så hans godtroenhed, og ifølge sin åndelige overlegenhed drog han hans økonomiske velvære til sig og førte ham ned i åndelig og legemlig elendighed, indtil sønnen lå materielt afklædt og åndeligt ulykkelig for hans fod. Da sønnen i denne stilling bad sin ulykkesånd om hjælp, svarede denne ham med en hånlatter; da følte sønnen sig som et vrage; denne hånlatter skilte ham fra hans ulykkesånd, og hans tanker vendtes helt til hans mor og derved også til hans samvittighed. Hans ulykke og legemlige nedbrudthed gav ham døden; han døde i sin samvittighed med længsel efter sin mor og med tilgivelse for det skete.

Da tiltrak mor og søn sig hinanden, således at forstå, at moderen, der var længere fremme i renhed og udvikling og som følge deraf den stærkeste, drog sønnen hen i sin nærhed.

Sønnen, der ikke var udviklet nok til optagelse i Guds væsen, freden, måtte nu pleje sin interesse, medens han udviklede sig videre; på grund af den godmodighed, der var nedlagt i ham, havde han interesse for dyret han passede. Efterhånden som hans udvikling ved hans samvittighed skred frem, vendtes hans længsel til Gud, og ved freden nåede han helt sin mor, idet han nu havde samme renhed som hun i Guds væsen.

Målet, sønnen i havn, er nået, moderlængslen stillet; de er nu begge, hver for sig, selvstændige personligheder, hver med sin opgave, i Guds væsen; men det bånd, der bandt dem sammen, brister ikke; når den ene længes, træffer tanken den anden, og de mødes; efter som deres virken i Guds væsen skrider frem, drager de flere til sig, så der bliver stadig flere, der kan mødes.

Sønnens ulykkesånd udviklede sig videre i samme retning som før, han blev rig ved andres arbejde. Samfundet hædrede ham som en af sine bedste; nogle sagde, han var en eminent dygtighed som forretningsmand, andre sagde, han havde medfødte gaver som sådan.

Nu er han mellem de søgendes tal, og mange drog han med sig.

Stakkels menneske! Du måtte savne det første grundlag for al menneskelykke, en naturlig mor; hun havde elsket sit legemes lyster højere end sin søn, var derfor ikke åndeligt forbundet med ham.

Det næste møde med – som jeg sagde – far og søn, hvor sønnen rev med en rive blandt buske og blomster, har samme karakter som det foregående, men var for mig en nødvendighed, da jeg vægrede mig ved at tro på dyrets naturlighed i disse forhold.

Faderen eller hans legemlige mor var død i freden. Sønnen var gartner og død i sin samvittighed.

Planternes liv og væsen optog hans interesse, da han levede, han følte sammen med dem; dagen var ham ikke lang nok, og når han rigtig kunne få planterne til at fryde sig ved livet, og når fuglene sang, var der noget, der hoppede i hans indre af glæde; han kunne ikke tænke sig større lykke. Men denne hans glæde og interesse var (ham selv ubevidst) af åndelig natur og ikke hans samvittighed imod; han døde altså i sin samvittighedsforbindelse, men da han ikke var nået til freden, tog han sin interesse for planterne med sig, og således så jeg ham, ivrigt rensende med sin rive blandt buske og blomster i sin fars eller mors nærhed.

Der gives kvinder, der uden selv at være mødre, er udrustede med en uendelig kærlighed til børn, så de synes at kunne være mødre, ja endog naturlige mødre for alle de børn, andre mennesker vil føre til dem. Muligt de også er bestemt dertil; de vil kunne udføre en vældig mission til lykke for Gud og menneskene, og de vil få deres lykke på deres vis; deres løn, åndelig set, bliver uhyre stor. Men mennesker har vist ikke rigtig tid til at finde dem, ej heller øje for deres store åndelige betydning.

Gud er kærligheden og livet. Den Helligånd er samvittigheden og vejen til livet.

Tankens spørgsmål og svar synes, når der tænkes sammen med samvittigheden, almindeligvis at gå så hurtigt som en samtale i en telefon uden hensyn til afstanden mellem den, der spørger, og den, der svarer.

Samvittigheden repræsenterer kun sandheden (derfor kan man sige, at sandheden er vejen til livet; thi den, der elsker sandheden, har,

selv om det er ham ubevidst, samvittigheden i øje). Den er derfor ligetil, så rart fri for ceremonier, religiøse og diplomatiske fortolkninger.

Menneskelivet, som det leves og former sig i alt nutidssamfundsstyre, viser, at religionstro alene ikke formår at forme menneskelivet efter sin lære, og at tro alene er en død ting, når samvittigheden ikke tages i brug.

Den, der følger sin samvittighed, vil føle eller siden føle, at det ikke er hans tro, der giver ham livet, men dette, at han i følelse og tanke, ord og handling lever efter sin samvittighed; kun den fører ham til målet.

I samme nu du forlader dit legeme, vil din åndelige leder, som du gennem din samvittighed har samlevet med, tage imod dig og føre dig hjem til din åndelige bolig. At dø uden samvittighed er at dø uden vejleder; når man dør uden vejleder, kan man ikke komme bort fra jorden. At dø er at fødes.

I vor faders hus er mange boliger.

Lykkelige menneske, at din far har anlagt en vej til disse boliger, hvid og ren som nyfalden sne, let for den enfoldigste at finde! Du vil gennem din samvittighed føle, at det ikke tåles, der kastes smuds på denne vej.

Der vil aldrig på den anden side dette jordeliv blive spurgt dig, hvad troede du, eller hvilken religion havde du, da du levede som menneske. Men der vil i ethvert sekund gennem din samvittighed ved dine tankers og følelsers strøm være en klarhed over din åndelige tilstand og udvikling. Ifølge den vil du få din bolig anvist, at din udvikling derfra kan fortsættes mod Guds fred eller i modsat retning.

Guddommen tiltrækker sig kun dem, der føler trang til at være hos den; Guds fred er porten, samvittigheden er vejen til den og tillige skellet mellem udvikling i skaberloven eller nedad mod tilintetgørelsen; en mellemting findes ikke.

Når man åbent og frit hviler i sin samvittighed, ser man, at Guds væsen gennem moderkærligheden er virkende i alt liv i forhold til dets udvikling; direkte føler jeg Gud som et tænkende væsen. I det øjeblik man i kampen om hans fred har nået denne, og han lader sin vidunderlige kærlighed gennemstrømme ens hele nervesystem, føler man,

at et bånd knyttes, en pagt sluttes; man føler det aldeles uden tvivl, og når den menneskelige tilstand hører op, ved man selv, hvor man skal hen; man føler Guds nærhed, og at hans kærligheds fylde strækker til i fuldt mål til alt liv, der leves.

Alt hans skaberværk udvikler sig efter bestemte love. Jeg føler ham gennem hans kærligheds væsen som en naturlov, der er i alt liv, og dog som en personlighed. Hans væsens alsidighed og storhed kan jeg ikke fatte.

2) Livets Love.

Skaberlivet udvikler sig – som forhen fortalt – ved to love, en, der skaber, og en, der tilintetgør det skabte og derved forædler livet, idet den, der lever mest naturligt i livets love, bliver den stærkeste og derved fortsætter og formerer livet.

De to love er til dels lige stærke; men de materielle forhold for livet kan fremkalde svingninger, hvorved den ene kan gå foran den anden, så ligevægten for en tid ligesom ikke kan være til stede; men den vil komme igen.

Menneskelivet er underkastet disse love. Ethvert liv har sin fjende. Menneskelivets fjender består mest i legemligt nedbrydende og åndeligt opløsende tilbøjeligheder. Mennesket kan dog beskytte sig herimod ved samvittigheden og kun ved den.

I vor tid har tilintetgørelsens lov i menneskelivet taget stærkt overhånd som følge af de materielle forhold og det af disse flydende moral- og retsbegreb, der har udviklet sig helt bort fra samvittighedens natur og væsen.

Tilintetgørelsens lov vil her blive trængt tilbage, idet de, der lever under den, til dels vil gå under, en del ved deres legemers lyster, en stor del ved indbyrdes kampe (hvorved de tillige påfører uskyldige sult og hunger til døden); derved oprettes ligevægten igen.

Når samvittigheden indtager sin naturligt og retmæssigt tilkommende plads i individerne både i hjemmene og i samfundene, vil en stor del af dem sygne hen i tilintetgørelse, idet de er så langt ude i opløsning, at de ikke formår at indordne sig under samvittigheden eller de forhold, den skaber.

Alt liv, altså også det menneskeliv, der ligger under det lavmål i udvikling, der kræves for at tage samvittigheden i brug, er underkastet forvandlingens lov hen imod målet, selv om det må opløses; derimod: Den åndsperson, der engang var, men opløstes, har for altid mistet sin chance; de opløste dele overgår spredt til andet liv. Ud fra dette forstår man bedre, at mennesker, der ikke er nåede til samvittighedens brug, kan opføre sig som dyr, thi hvad er de egentlig andet?

De mennesker, der er udviklede til at tage samvittigheden i brug, men nægter dette på grund af materielle interesser, er, hvis de er stærkt åndsudviklede (har stor viljekraft) underkastede udviklingen på en anden måde end det gryende, voksende liv, nemlig – som vist i min anden åndsperiode – hvileløst søgende efter at mætte den i dem indlagte higen; de har selv kastet vejen bort (samvittigheden) og er faret vild; de har altså endnu en tvivlsom chance. De svagere åndspersoner, der helt opløses, når ikke at få denne chance.

Jeg henviser her til ordene: "Vær kold eller varm, den lunkne vil jeg udspe af min mund!" (Johannes Åbenbaring 3, 15-16.).

Ethvert menneske er altså sin egen lykkes smed (åndelig set), am-bolten og ilden er samvittigheden; der varmes og hamres, der smeltes og svejses, - Gud tvinger ingen.

Gud tiltrækker sig kun personligheder, men gennem kampen om freden bliver menneskeånden til en personlighed.

Det menneske, der føler en længsel efter Gud, vil også vokse, til det når ham i freden; det vokser åndeligt ved sin samvittighed såvel før som efter døden, til det magter at nå målet: Freden.

Den tanke- og følelsesstrøm, der udveksles mellem mennesket og dets åndelige leder, kalder jeg altså samvittigheden; og drivkraften i hele dette åndsliv, der villigt underlægger sig Guds ledelse, er den vidunderlige, alt opløsende, alt tilgivende, eneste eksisterende fuld-stændig rene kærlighed, udstrækkende sig til alt liv, der rører sig, kun forståelig for dem, der har følt den, - for en del menneskeligt synlig gennem moderkærligheden, idet Gud synes at virke direkte gennem moderen på barnet og tillige at frede om det, og samtidig lønner han hende med en usigelig lykke for hendes uegennyttige opofrelse. Så stor er hendes hengivenhed og moderlykke, at hun hvert øjeblik kunne, om det var nødvendigt, give sit liv for sit barn.

En samvittighedsfølelse mors stilling i åndslivet synes forud givet; hun vil før eller siden drage sine børn til sig, eller også vil de drage hende til sig (synet far eller mor og søn viser dette). Selv om hendes børn for en tid går på afveje, vil hendes søgende tanker stadigt ramme dem; thi det bånd, der i moderkærligheden blev knyttet, brister ikke, end ikke ved legemets død; hendes "udsendte" tanker vil ramme dem som pile i deres indre, indtil de ved samvittighedens hjælp sejrer over deres legemes lyster og derved bliver mere selvstændige personligheder, der lever og udvikler sig videre i den fader- og moderkærlighedens lov, der gav dem livet.

Tænk dig så et hjem, hvor hverken samvittigheden eller moderkærligheden har til huse, forsøg at tænke tanken til bunds, og du vil forfærdes over den rige høst, der her er for tilintetgørelsens lov, der virker både på forældre, børn og omgivelser, tænk dig så, at denne udvikling har bredt sig, så den omfatter størstedelen af vore menneskesamfund!

Tilintetgørelsens lov er nemlig i stand til at virke ikke alene individuelt, men også samfundsmæssigt; alle føler, det er galt fat, og folk råber i munden på hverandre og giver hverandre skylden; egenkærlige, som de er, stræber de at leve efter deres legemes lyster og er derfor såvel samfunds- som enkeltvis prisgivet tilintetgørelsen.

Den, der udfører sit arbejde i overensstemmelse med sin samvittighed, føler glæde over, at andre kan have nytte deraf. Selv om hans arbejde kan være legemligt strengt, kan han dog nyde dets glæde sammen med sin samvittigheds ophøjede ro, og det giver ham legemlig og sjælelig sundhed; derved er han hævet over tilintetgørelsens lov og nærmest fri for alle legemlige sygdomme. Et sådant menneske, der både ved måltid, tanke og handling føler med sin samvittighed, føler sig lykkelig ved blot at have mad, klæder og hjem; har han mere, glæder han sig, når dette kommer andre til gode.

I livet under tilintetgørelsens lov findes en frodig jordbund for løgn, fantasi og materialisme. Som dette har udviklet sig nu, står vi på skillevejen til en ny tid.

I den ny tid vil samvittigheden blive så fremherskende, at den vil forme det modne i menneskelivet både individuelt og samfundsmæssigt efter sin natur.

Trangen til naturlighed og sandhed i alle menneskeforhold er allerede så stærk, at den gamle tid er lig en olding, der vakler om på krykker.

Kampen mellem menneskelivets dyriske tid og samvittigheden er allerede så stærk, at "luerne" slår højt op over de gamle samfundsbygninger; der høres råb og skrig overalt, forvirring hersker i alle forhold.

Denne åndsudvikling føler tomheden i alt det gamle og kræver ifølge sin udvikling (både bevidst og ubevidst er trangen dertil til stede), sandhed og naturlighed i alle forhold.

Ceremonier, diplomatiske talemåder og fortolkninger osv. kan ikke længer mætte disse åndeligt efter naturlighed hungrende sjæle.

Sandhed og naturlighed er samvittighedens væsen, og når man nu kender samvittigheden som en guddommelig lov for åndspersonens udvikling i mennesket, vil man også forstå, at det er den, der skyder på; og når tiden er inde (tidsmæssigt set står vi nu på tærsklen), vil den forene sig med disse mennesker, dvs.: den vil blive taget i bevidst brug af dem. Trangen er allerede stærkt til stede. Man ser dette gennem nutidens vildskab; bl.a. hører man ofte udtalt uden foranledning – altså fra menneskets dyb -: "Ja, jeg føler godt, at jeg burde følge min samvittighed; men jeg føler også, at gjorde jeg dette, ville jeg ikke kunne eksistere!" Vi når derfor snart den tid, da samvittigheden vil blive taget i bevidst brug samfundsmæssigt, og den vil da forme mennesket og dets samfund efter sin natur og udvikle mennesket til at elske sin næste som sig selv.

Børn vil da ikke længer dø af mangel på næring ved en hungrig mors bryst, gamle mennesker vil blive agtede og ærede, de skal da ikke længer lide sult og nød.

Samvittigheden tilpasser sig efter hvert enkelt menneskes behov og udvikling; den er følgelig lige så forskellig i sit indhold, som menneskene er forskellige fra hverandre.

Jeg ved, hvad der er synd for mig, men jeg ved ikke altid, hvad der er synd for andre. Menneskets synd består i at tænke, planlægge og handle på trods af sin samvittighed.

Samvittigheden repræsenterer ikke yderlighed i nogen retning; er dens klæder slidte, vil den have dem hele og rene; dens klædedragt er

ikke nogen modedragt, men klædelig og net; den bærer ikke sværd og slår ikke sine medmennesker ihjel; den udgiver sig kun for det, den er, sandhed og naturlighed, vejen til Guds fred og kærlighed; den kendes på retskaffenhed i alle forhold, såvel i følelser og tanker som i ord og handlinger.

Lærer menneskene på en naturlig måde deres Gud at kende, vil hans væsen og kærlighed blive deres mål, og de vil føle, at samvittigheden bærer dem til målet; men kamp vil der altid være mellem det liv, der opløses, og det, der modnes; thi kampen er i sig selv en guddomslov, hvorved personlighederne udvikles.

Ved samvittigheden vil det samfund, der kommer, gennemstrømmes af ny følelser, ny tanker og nyt væsen.

Som herren er, så er og hans tjenere.

Den mand, der styrer sin bedrift på trods af sin samvittighed, vil også tiltrække sig samvittighedsløse omgivelser; han selv, hans hus, hans tjenere og hans bedrift er underkastet tilintetgørelsens lov og vil derfor før eller senere gå under.

Den mand, der styrer sin bedrift i overensstemmelse med sin samvittighed, vil tiltrække sig samvittighedsfølende omgivelser; hos ham vil der herske fred og udvikling, både legemligt og åndeligt. Samme lov gælder for ethvert tilsvarende hjem og samfund.

Som man sår, skal man høste.

Ingen kan – åndelig set – unddrage sig at høste den sæd, han selv har sået. Samvittigheden og menneskene har det til fælles, at de er et udsnit af det samme stof, men dog er de ikke hverandre lig.

Skønt samvittigheden i grundtonen er ens, og det derfor er let kendeligt, om et individ følger den eller ikke, er den dog væsensforskellig fra det ene individ til det andet på grund af åndspersonernes forskellige udviklingstrin.

Fludiet er for åndspersonen det samme, som øjnene, hænderne og benene er for legemet; den sanser og føler alt gennem sit fludie. Fludiet virker øjeblikkeligt efter åndspersonens trang; går personens trang over til ønske, skabes tanker i den retning, ønsket går.

Er det nu en person, der arbejder sammen med sin samvittighed, vil han overveje sine tanker sammen med den; han vil da enten få dem rensede, ændrede eller billigede. Så snart der er en sådan fælles

forståelse, vil den ledede åndspersons ønske forme sig til vilje, og da er dens kraft ved dens fludie så stor, at jeg intet ved at sammenligne den med, men må kalde den guddommelig.

Viljekraften er livets højeste kraft, man kan også sige: Livets højeste lov. Fludiet bærer nu åndspersonen, hvorhen den vil, og strækker sig overalt, hvor åndens viljekraft dirigerer den hen.

Det er fludiet, der gør brevduen til budbringer; er den bedre dertil end andre af sin art, ligger det i dens legemes snildhed og udvikling. Fludiet bringer bien og blomsten sammen ifølge deres fælles trang, det hjælper også den enlige fugl, der udruges i en fremmed rede, til et varmere bælte, når forandring i klima og dermed i føde gør dens trang stærk nok dertil. (Se "Hjemveloven"¹).

Skaberen kan fortsætte med at skabe åndspersoner, den ene ikke den anden lig og dog udsnit af det samme stof, og med at gøre hver enkelt af dem til en hel lille sol i sit eget solsystem; han giver enhver af dem lov til frit at vælge sin egen livsbane, valget står mellem ondt og godt.

Personerne gør rask brug af denne frihed, - deraf kampen; hvad enten et menneske vil ondt eller godt for sig selv og sine medmennesker, står hans fludie ham fuldt ud til rådighed.

Kraften står i forhold til personens udvikling i intelligens og viljestyrke.

Det liv, man vinder gennem sin samvittighed, kan med tre ord kaldes udvikling, lærdom og fred; men er der fred på den ene side, må der uvægerligt være kamp på den anden.

Kampen mellem ondt og godt er livets lov og det, der giver livet.

Legemet styres altså ved fludiets strøm gennem dets nervesystem ifølge åndens trang eller vilje; alt arbejde, der præsteres, er en følge heraf.

Hukommelse er et fund af skabte tanker. Det føles, som om tankerne skabes i hjernen, men de skabes over vort hoved, der, hvor gudsfrøet (stjernen) har sit sæde i vort fludie, og skabes af faderen og sønnen i forening (Hjernen er en central, hvorigennem legemet ledes

¹ Se digtet "Hjemve" i Laurs Nielsen, *De korte Skrifter*, Forlaget Mylund 2014.

og bruges). Så snart tankerne er skabte, afleveres de i det omkredsende fludie, hvor de ligesom lægges på lager i den orden, de er skabte. Jo mere en åndsperson er i besiddelse af organisationstalent, system og ordenssans, des større fond af kundskaber kan han erhverve sig. Fra dette fond hentes tanken tilbage, alt ifølge åndens trang; jeg mener at vide, tanken er et levende åndeligt liv, og at tankerne kun kan bevare livet en vis periode; deres levetid beror dog i høj grad på de forhold, de er skabte under, altså på den kraft, de er skabte med. Tanker, som personen, der skaber dem, koncentrerer sit nervesystems fulde kraft om i skaberøjeblikket, fordi de fremkaldes af noget, der er parret med stor glæde, forbavselse eller angst, synes at kunne leve menneskelivet ud; jo mindre viljekraft i skaberøjeblikket, des mindre hukommelse, altså des mindre levetid for tanken. Åndens intelligens og kraft afspejler sig gennem legemets bevægelser og spændstighed.

Når jeg træder ud af mit legeme med mit fludie, falder mit legeme sammen i forhold til den mængde fludie, der udtages; min erindring og tænkeevne er lige god, altså må legemet være en elektromotor med trådløst modtager- og afsenderapparat (hjernen); dette taler mine åndelige oplevelser for; thi alt, hvad jeg hører og ser uden for mit legeme, ses langt skarpere og erindres langt tydeligere, end de tanker, der skabes i legemet, og det, der ses med legemets øjne.

Den åndsperson, der føler sammen med sin samvittighed ved legemets ernæring, ved kundskaberhvervelse, ved alt arbejde og ved alt andet, opnår den højeste legemlige sundhed; Dette bevirker igen at hans åndsudvikling går fremad med raske skridt; thi den, som har meget, skal mere gives (Mat. 25, 29).

Altså føler ånden gennem sit fludie sit legemes lyst og smerte. Er åndspersonen uklar, spæd i sin vilje, vil han føle stærkt for det, der smager legemet bedst: Vin, mad, kønslige udskejelser, smiger, dovenskab osv.

Et sådant menneske, der ikke er beskyttet ved samvittighedsfølelse åndskraft, udsættes straks for alle nedbrydende magter; det bliver både legemlig og åndelig sygeligt.

Hvis nu dets åndsperson, der jo skulle herske i og over sit legeme, ikke på en eller anden måde bliver klar over sin stilling, så han ligesom

i forskrækkelse griber efter sin afbrudte samvittighedsforbindelse og derved får hjælp, vil han opløses; thi det ligger i livets lov, at ved egen hjælp kan han ikke udvikle sig ad samvittighedens vej; han opløses i samme grad, som han undlader at styre og herske over sit fludie og sit legeme; han vil i de fleste tilfælde være opløst samtidig med sit legeme; thi hvo intet har, ham skal endog fratages det, han har.

Denne var ikke den chance værdig, der var givet ham.

Der arbejdes ad videnskabelig vej for menneskeracens forbedring. Men se, midlet hertil er samvittigheden; bedre vej gives ikke, men den er også god nok, dertil så rart billig; stutteriet er anlagt.

Alene det, at en mor vejleder sit barns tanke til noget godt, er at tage parti mod det onde; hun er allerede herved deltager i kampen mellem ondt og godt; hendes bestræbelser på dette felt kan sætte uanede kræfter i bevægelse, alt efter barnesjælens indhold og viljekraft.

Tankers og følelsers udveksling i det daglige liv sker langt hyppigere, end mennesker i almindelighed aner, og er sikkert ofte årsag til opdagelse af lovbrud, idet tanker, der skabes i sådanne situationer er meget kraftige og ikke kan tilbageholdes af individerne selv. Forbrydernes tanker og fludie (følelsesliv) vil sikkert i mange tilfælde røbe hans skyld på indirekte vis.

I hjem og på arbejdspladser falder ofte udtalelser som: "Anede jeg det ikke nok!" eller: "Ja, jeg har såmænd længe været klar over det, du behøver ikke at sige mere, jeg er forberedt derpå," og lignende.

To personer, A og B, møder hinanden på en vej.

A synes, at B er en underlig én, vender sig om for endnu en gang at se ham, for nu vender B jo ryggen til; men idet A vender sig, koncentrerer han sin tanke på B. Ifølge A's trang til viden om B trænger A's fludie nu ind i B's; B føler det straks og bliver urolig; han vender sig derfor straks med front den vej, uroen kommer fra. Begge parter er på en ubevidst måde klar over situationen; deres øjne mødes; men det var jo ikke det, A ville.

Hvis menneskene engang når til at konstatere tilstedeværelsen af det fludie, jeg har været i stand til at iagttage, kan man tænke sig det spørgsmål stillet, om også dette er levende liv. Jeg personlig tror det; jeg tror endog, det er mange forskelligartede væsener, der i fælles-

skab udgør et hele; jeg tror, det er liv uden selvstændig tænke og villen. Jeg må dog indrømme, at dyr bærer præg af tænkeevne ifølge trang til ernæring og forplantning, men hvis tanken ikke forbruges i samme øjeblik, er den væk. At denne tænkeevne muligvis ligger i fludiet, tør jeg ikke benægte, men i så fald er den usammenhængende og systemløs. Man vil muligvis henvise til bier og myrer; men man må ikke glemme, at fludiet virker direkte efter individets trang, så at det bærer præg af tænkeevne. Mennesker, der omgås dyr, vil hævde, at et dyr kan hade en person (had må være at erindre, og dette at huske turde være det bedste bevis på tænkeevne); nej, dette ligger i fludiet (følelseslivet). Tilfældet er noget lignende med personerne A og B, men mest lignende med den onde person, jeg i min anden åndsperiode nægtede at modtage, men som til sidst tiltvang sig adgang. Således må det forstås.

Den følelsesstrøm (fludiet), der går forud for et individs ankomst, er ligeså uundgåelig i menneskelivet som hos dyrene og i åndslivet. Den er mindre følelig i menneskelivet, mere følelig i dyrelivet, men fuldkommen i åndslivet; den kan ikke forfalskes af nogen, hverken i himmelen (som menneskene siger) eller på jorden; derfor kan ingen i åndslivet lyve eller hykle sig noget til, thi hans følelsesliv (fludiet) går forud for ham. Heri aflæser adressaten den søgendes hele åndelige tilstand lige så sikkert, som en person ser sig i et spejl, og heraf afhænger det, om han i åndslivet kan blive modtaget, som han er, eller om han først skal renses for sin åndsurenhed.

Hvad hadet mellem dyret og mennesket angår, forholder det sig således, at har mennesket først fået den tro, at dyret hader ham, så virker hans fludie stærkere; det, at han ikke kan lide dyret, føler dette allerede i frastand og sætter sig ganske naturligt straks i stand til forsvaret; troen på hadet gør kun sagen værre. Mennesker, der er angst for dyr, vil på grund af fludiet blive modtaget med angst, men tanke eller erindring eller vedvarende had findes sikkert ikke hos dyret; er det godt tilpas og mæt, er dets trang stillet og går ikke videre.

Er mennesket godt tilpas og naturlig mæt, føler det trang til at virke; dette er menneskeåndens natur. Åndeligt vokser mennesket ved almindeligt arbejde af enhver art, dvs. hvis det kan arbejde med interesse og samvittighedsfølelse.

Hvad jeg har fortalt om mine oplevelser ved Odde Sund og på de to rejser i 1891 og 1902 viser, at jeg bringer med mig tilbage til legemet lyslevende erindringer om alt, hvad jeg ser og føler, når jeg færdes uden for det, endog langt klarere, end de tanker, jeg tænker, eller det, jeg ser, når jeg arbejder med mit legeme. På dette grundlag har man lov til at tro, at den lærdom en person erhverver sig på et (vel at mærke) samvittighedsfølende grundlag, vil han kunne bevare også i åndslivet, for så vidt han har brug for den, ellers forsvinder den selvfølgelig igen, da det jo er trangen, der sikrer bibeholdelsen; men lærdom (et samvittighedsfølende udsyn) kan også erhverves i samarbejde med samvittigheden, selv ved jævnt og simpelt arbejde og med ringe menneskelige kundskaber. Samvittigheden er nemlig læreren, lederen, Guds ”værkfører på fabrikken”, hans opgave er det at udvikle sin elev gennem fremme af dennes kundskaber og dannelse, for at eleven til slut gennem kampen med sin Gud om hans fred kan indgå i hans væsen.

Vær overbevist om, at din samvittighed glæder sig for hvert lille skridt, det går fremad.

Den, der ved sin død ikke er forligt med sin samvittighed, kan lignedes ved en mand, der er falden ned i en dyb brønd og selv skærer det reb over, hvormed hans redningsmand vil hjælpe ham op.

Grunden til, at jeg mener, fludiet er levende liv, ligger i menneskeåndens herredømme over det; hvis det var en død ting, ville det ikke kunne slå kreds om åndspersonen (stjernen) som en flok bier om deres dronning. Er fludiet levende liv, er dets arter utallige; når jeg ser det kredse om mig, er det, så langt jeg kan se igennem det (jeg kan ikke se, hvor det begynder, eller hvor det hører op), sammensat af en umådelig mængde små forskellige dele. Dets arbejdsivrighed og mangel på sans for system – dog ikke uden system – gør, at det er ligesom en livsfornødenhed for det at slutte sig til åndspersonen (stjernen), der (modsat fludiet) ejer tanker, system, organisationsevne og viljekraft. De to love, fludiet og åndspersonen, er således hinanden diametralt modsatte; derfor tiltrækker de hinanden og udgør tilsammen et fælles hele, personen. Det menneske, der lever som dyret uden interesse for andet end tilfredsstillelsen af sine legemlige fornødenheder for velbefindende, vil også dø som dyret; thi ligesom trangen giver

livet, vil mangel på trang give opløsning; en mellemting findes ikke. Intet står stille; udviklingen går rask, til hvad side man end vender sig.

3) Natur – ikke Under.

Jeg gik og pløjede. Vangen, der var genstand for pløjningen, består af to bakker med en lavning imellem; ved enden af bakken kan man ikke se midten af vangen, fordi den ligger så lavt. Vangen er 300 skridt lang. Bedst som jeg på ny satte ploven i jorden ved den øverste ende, følte jeg en stærk, men behagelig uro i mit fludie; jeg spurgte: "Hvad er det?" og følte min samvittigheds svar: "Det er mig; jeg har tænkt at besøge dig, hvad synes du om det?" Jeg svarede, at det ville jeg meget gerne, han gjorde. Jeg mærkede nu, at det var, som om hans fludie havde fat i mit; jeg følte derigennem, hvorledes han kom mig nærmere og nærmere, og medens han nærmede sig, fyldtes jeg af en meget stor glæde.

Det fremgår heraf, at følelseslivet (alt, hvad personen har af følelse: sorg, glæde, angst, længsel osv.) afspejler sig i bevidstheden gennem ens fludie. Tanker er altså en ting for sig, de bringes af fludiet ifølge adressen, som posten bringer et brev.

Følelsen af, at han nærmede sig, varede, medens jeg pløjede ca. 100 skridt i langsom gang, så var han hos mig og gik for første og eneste gang side om side med mig, som om vi var kammerater.

Han sagde: "Træk dig så ud af dit legeme!" Jeg adlød. "Holdt, holdt!" råbte han, "ikke mere nu! Se, hvor han synker i knæ!" Det morede mig meget at se legemet synke helt i knæ, så jeg lo. Han sagde: "Støt ham lidt mere gennem dit fludie, så han kan gå; han skal jo da styre ploven, det skind!" Jeg lo endnu mere, jeg syntes, det var uhyre morsomt, og han lo med. Jeg gav så mit legeme lidt mere fludie og så, at det fik en slæbende, sammenbøjet gang. Jo mere fludie, jeg selv havde med mig, des mere selvstændig var jeg, og des bedre kunne jeg tale med og forstå min ledsager. Da dette forhold var ordnet, sagde han:

"Ja, nu er det godt, men nu må du sørge for, at hverken plovens støden mod sten eller nogen anden lyd skræmmer dig, så du bliver bange; thi angst kan bevirke en for hurtig sammendragen af fludiet til

dit legeme og derved fremkalde død." "Hvordan skal jeg bære mig ad med det?" spurgte jeg. "Se op!" sagde han. Jeg gjorde det, og nu så jeg en mængde små hvide stjerner, der hver især var en person i sit fludie; der var 20-30 alen mellem hver, der kan have været tusinder af dem, thi jeg kunne ikke se gennem deres mængde.

Han: "Denne magt står til din rådighed."

Illustration til Natur – ikke Under
Tegning af Karen Palsgaard efter besøg på stedet, hvor synet fandt sted.

Jeg følte straks, hvad jeg havde at gøre. Jeg forlangte nu af dem at binde alt liv i ca. 200 alens afstand om os. Inden for afstanden lå mit hjem og naboens. Jeg trak ligesom selv kredsen om mig så naturligt, som om alle disse personer og deres fludier var mine, idet jeg ligesom kastede min vilje først til mit eget hjem, drejede derpå langsomt til højre, seende både på jorden og op i luften i en 200 alens højde, indtil jeg nåede mit hjem igen; dermed var kredsen sluttet; thi i samme nu var min tanke aflæst og min vilje forstået. Plofuren blev afsøgt både i

dybden og i bredden, om der var sten, der kunne slå ploven ud af dens stilling. Jeg så, hvorledes de mange små hvide stjerner flyttede sig for at udføre min vilje. Op over bakken og ned i dalen så og bemærkede jeg, at al jorden i plovfurens dybde og bredde blev belyst og undersøgt ved fludierne, så nøje, som om hvert sandskorn blev iagttaget. Jeg vidste nu, at der ingen sten var, der kunne slå ploven ud, og at ingen lyd ville høres. Vi var nu ved enden af marken. "Pas nu på!" sagde han. Jeg gav nu mit legeme så meget fludie, at det kunne vælte ploven om på siden, dreje hestene og sætte ploven i igen; derefter trak jeg atter fludiet bort fra det, til forholdet var som før. Vi fulgtes nu ad op over bakken og ned i dalen, så langt jorden var undersøgt. Jeg gav da alt fri, der var bundet, og vi sagde hinanden farvel.

Mødet havde varet, medens jeg langsomt pløjede ca. 400 skridt.

Efter dette at dømmes er det jo ikke længer et under eller noget umuligt, at en klar stjerne skal have ledet de vise mænd til barnet i Betlehem. Det kan forklares således: De vise mænd har gået med en længsel og trang i sig til at se barnet; deres fludier er da trængt ind i barnets fludie, så barnet har følt deres længsel og trang og ligeledes deres ængstelse for ikke at kunne finde stedet, og da intet af dette var barnet imod, frastødte det dem ikke. Jeg tænker, barnet har sovet imens; dets åndsperson har da fulgt det fremmede fludies vej i en del af sit eget fludie, medens en anden del af dette var bunden til legemet og strakte sig som en tråd til dets person, altså stjernen. (Jeg følte under pløjningen, at hvis man drager hele sit fludie ud af sit legeme, vil legemets død straks indtræde). Begge parters fludie, de vises og barnets, dannede da som en tråd fra sted til sted; personen (stjernen) kunne ved tanker eller alene ved følelse påvirke de vise til at følge sig – stjernens størrelse og klarhed er tegn på en godt udviklet åndsperson i et rent lysende fludie.

Forstår vi først disse forhold, skal flere hidtil uforståelige gåder kunne løses.

Den, der skriver dette, er (og bedes kun betragtet som) et ganske almindeligt menneske. Er der en forskel på mig og andre, kan det kun være den, at jeg fra barn af er ligesom vokset op ved min samvittighed, og dette forhold udvikler sig stadigt (da samvittighedsledelse aldeles sikkert bliver tilbudt ethvert menneske, står det jo enhver frit

for at antage eller forkaste dens vejledning), men så kan æren for det sete ej heller modtages af mig: Den må gives til den, der ejer disse ting. Det er også betegnende (således føler jeg det da), at min samvittighed gik tæt ved min side, da den omtalte magt blev stillet til min rådighed; det, der da skete med mig, er heller intet under; thi han følte sikkert ansvaret for eksperimentet. Magten blev heller ikke misbrugt, men kun anvendt efter som øjeblikkets nødvendighed krævede, og planen må forud være lagt et andet sted.

Eksperimentet kan ej heller være for mig alene, det må være foretaget også for andre menneskers skyld.

Jeg ejer nu i hvert fald ikke Guds fred i den fylde, som jeg ser og forstår, at den eksisterer; havde jeg den, var det ikke usandsynligt, at min samvittighed, idet han overgav mig magten, ville være trådt uden for kredsen ligesom ved egetræsbordet; men nu blev han ved min side, altså ikke uden grund.

Jeg har set Jesus, som før nævnt, men jeg har aldrig set nogen åndsperson så længe og så tydeligt, som jeg så ham dengang, da jeg havde mit samvittighedsfølelse opgør med spiritisterne. Han viste sig da som en ret stor meget klart lysende stjerne, vel ca. 1000 gange større end alle andre jeg har set. Han holdt sin inspiration, altså sine tanker, borte fra mig og lod mig og min samvittighed alene tumle med opgøret, men han overværede det altså.

Lad nu menneskene sige og tro om Jesus, hvad de vil og kan, for mig står han således: han må have tilkæmpet sig Guds fred i en tidlig alder, og han må have været i besiddelse af åndskraft til at bevare denne fred til fuldkommenhed og dermed også til at udvikle sig i denne – det beviser alene hans ord.

Altså: han må helt sikkert også have været i besiddelse af den himmelske magt, der under pløjningen blev stillet til min rådighed; han kunne have brugt den mod sine fjender, da de håned ham, han kunne ved sin viljekraft have knust dem (med andre ord: han kunne have skilt ethvert menneskelegeme ved dets fludie), så de alle havde ligget døde i så stor udstrækning, som hans viljekraft kunne række.

Han gjorde det ikke, han græd i stedet for, og hvorfor?

Når troslivet er blevet så urent i religionerne, som jeg så det på bakken, er det vel nok, fordi der har ophobet sig så mange teorier (endog sig selv modsigende teorier), ceremonier og ligefremme afguder i form af helgener og deslige.

Tag samvittighedens kost og fej alt dette urene ud (lad overgå til historien, hvad der hører den til), så der ikke bliver andet end ren sandhed tilbage, nemlig Jesus, hans ord og samvittigheden!

Lad så menneskene få lov at tro, hvad de vil og kan om Jesus (det gør de jo i forvejen, og det kan han udmærket tåle)! Men hans ord, som samvittigheden i det menneskelige indre vidner om er sandhed, er og bliver sandhed for alle, der følger deres samvittighed; alle samvittighedsfølelse vil da trække i de samme skagler i den samme retning. Vognen vil blive trukket med et hurra over alle hindringer, og så vil græsset på bakken igen få liv som efter en velgørende regn.

I gudsriget er alt i harmoni og system; det er derfor synd, at religionerne er så indbyrdes forskellige og skriften undertiden selvmodsigende – menneskelig set, men fra min samvittigheds inspiration ved tankens overføring som svar på en i trang spørgende tanke har jeg hidtil (jeg er nu 63 år) fået en naturlig åndelig forklaring.

Skaf harmoni også her! Det er synd over for Gud og menneskene ikke at gøre det. Menneskene taler om undere. Der er ikke og har aldrig været undere til, alt er naturligt, og alt går efter de for livet forud lagte love; intet kan ske uden for dem.

Min hustru var dårlig tilpas en eftermiddag. Hun beklagede sig over at skulle lægge sig; der var noget i køkkenet, der skulle gøres, og der var strømper, der skulle stoppes. Hun gik og slæbte på benene ligesom rundrygget og lidende. Hun gik da hen og lagde sig i sengen med de ord:

”Ja, jeg vil kun ligge et øjeblik, for jeg skal have det i køkkenet ordnet, og jeg skal også have de strømper stoppet.”

Med denne trang til at virke sov hun ind.

Jeg stod i spiseværelset, der lå mellem soveværelset og køkkenet; jeg så da min hustru komme fra soveværelset og styre ud i køkkenet. Jeg sagde: ”Allerede!” men hun passede sit og svarede ikke. Jeg anede da, at der var sket noget, og gik hen i døren. Jeg så da hendes legeme

ligge sovende i sengen, hørte dets åndedræt og ville skynde mig hen for at se, hvad hun foretog sig i køkkenet. I det samme kom hun ind derfra, gik over spisestuens gulv hen til en dragkiste, trak en skuffe ud, tog strømperne op, så på dem, iagttog opmærksomt hullerne, der skulle stoppes, lagde forsigtigt strømperne ned igen og vendte sig for at gå. Jeg så, hun ville ind i soveværelset og stillede mig da således, at hun måtte passere lige tæt forbi mig for tredje gang. Hun gik nu hen ved siden af sengen, og her forsvandt hun.

Dette forhold ligner noget tilfældet med Kurt; han døde i sin længsel efter Danmark; længsel er trang, deraf følger viljen; hans vilje skete, da forholdet ikke var hans samvittighed imod, ved hjælp af hans fludie.

Mest ligner dog forholdet mit, da jeg sov ved Odde Sund i angst for den manglende 2-øre.

Jeg skrev, at hun trak en skuffe ud. Hvordan kunne hun det? Forklaringen er denne: Hendes fludie dannede som en skuffe uden for den rigtige skuffe med en bevægelse, som om den blev trukket ud (jeg kunne stå og se begge disse skuffer). Fludiet dannede også strømperne i hendes hånd; de var en nøjagtig kopi af de hullede strømper, der lå i skuffen. Hun gjorde en bevægelse, som lagde hun strømperne ned og skød skuffen ind, akkurat som hun ville have gjort det, hvis hun havde været i sit legeme. Dermed var de væk, hendes trang var sket fyldest, nu kunne hendes hvile blive fuldstændig, thi nu havde både sjæl og legeme ro.

Hun passerede som nævnt 3 gange forbi mig, så jeg havde god lejlighed til at iagttage hendes udseende. Hendes klædning var nøjagtig gengivet, endog i de mindste enkeltheder. I det gamle tørklæde, hun bar over venstre skulder ned under højre arm, så jeg de små kendte huller, maskerne i strikningen og uldhårene i garnet, tørklædet var strikket af. Jeg så hendes hårsætning, hendes lidende ansigtsudtryk og hendes krumbøjethed af smerter, som hun følte dem fra legemet (hun var ellers rank og velskabt), selv hendes slæber med de slidte tjavser ved siderne kunne, hvad gengivelsens nøjagtighed angik, stå for enhver kritik.

Spiritisterne mener, at åndspersonen kan flytte eller kaste med døde genstande, men det passer ikke. Åndspersoner, der har samvit-

tigheden i eje, befatter sig efter legemets død ikke med sådant, og de, der er døde uden for samvittigheden, er bundne ved andre (egne) love end samvittighedens, hvis de har åndskraft til at fortsætte livet efter dette, dvs. de kan leve, som de vil ifølge deres fludie. De kan muligvis som i menneskelivet gøre ondt mod hverandre, men de kan hverken forstyrre det øvrige åndsliv eller menneskelivet; det har Gud med sin skaberlov været klog nok til at forhindre. De danner efterligninger af tingene ved hjælp af deres fludie ligesom min hustru (derimod synes de ikke at kunne skabe sig klæder, jeg har i hvert fald kun set dem nøgne); men de kan intet jordisk flytte, det lader sig kun gøre gennem den jordiske elektromotor, legemet.

Nu forstår vi måske bedre sønnen med dyret og ham, der rev mellem blomsterne. Deres arbejde påbegyndtes og ophørte eller forandredes efter deres trang. Når der ingen trang var, da var der heller intet arbejde eller nogen forestilling derom; var trangen endt, forsvandt arbejdet; det er jo det samme, der sker i menneskelivet. Klæder, vi skaber, slides og går til; huse, vi bygger, falder ned eller brænder; vi er slægt efter slægt akkurat lige vidt. "Så er alt det, vi arbejder for, jo ingen nytte til," siger du. Jo, det er til gavn for den fødte åndsperson ifølge hans trang til at virke. Han begynder som barn i de materielle forhold, igennem det materielle arbejde vænnes han til at tænke og at ville, derved vokser han i tænkeevne og viljekraft. Får nu samvittigheden (Guds værkfører) lov at hjælpe ham, vil den rense hans tanke for smuds, gøre ham pligtfølelse og løse de tanker for ham, som han selv skaber ifølge sin naturlige trang, og som han ikke selv kan løse. Efterhånden vendes hans tanke bort fra det ligesom meningsløse i menneskelivet til Gud, hans ophav.

I kampen med Gud om freden bliver han rensset for det sidste dyriske i sit fludie og får derved et hvidere og renere i stedet. (Han er som barnet, der bliver vasket rent af sin mor. Gud kan i denne forbindelse lignedes ved moderen, der er så inderlig glad for sit barn, når hun har fået det rent og pyntet.)

Da kan han deltage i et arbejde, hvis frembringelser aldrig slides, ældes, brænder eller falder ned; da forstår han sit værd, elsker sit værk og fyldes af lykke og taknemmelighed mod den, der gav ham

livet; taknemmeligheden gengældes med kærlighed fra den kilde, som alle i virkeligheden higer imod.

Ingen nedbrydende magt har mere adgang til ham, han er fri, han har fred, har magt over sin vilje, der nu er rensset i Gud; han vil kun det, Gud vil; men det er sikkert også nok. Bag ved sig har han Guds store kærlighed som den evigt foryngende kilde.

Den arv er nok værd at hente, men for at få den skal man føle trang til den.

I åndslivet skiller sprog ikke personer, idet samtaler kun sker ved tankers overføring; men det er også langt lettere at overføre sine tanker til andre end på menneskelig vis at skulle tale om dem. Misforståelser finder aldrig sted, det er en fuldkommen form for meddelelse.

Mennesker er fødte i synd, hedder det. Javel – men således som det sædvanlig fortolkes passer det ikke. Mennesket består af legemet og den deri fødte åndsperson med sit fludie. Det er fludiet, der med sin arbejdende evne fremkalder de kendte menneskelige fejl. Ligesom smerter kan føles gennem fludiet, føles også lysterne igennem det; heroverfor skal åndspersonen gribe ind og styre sit fludie; har han ikke klarhed eller kraft nok hertil, trænges han tilbage af det; han bliver da svagere og svagere, medens hans dyriske fludie bliver stærkere og stærkere. Dette er kampen, og uden kamp intet liv.

Således altså fødes mennesket. Barnets bedste dåb er moderkærlighedens første kys, thi dermed er moderen inderligt forbunden med sit barn ved sit og barnets fludie. Dets tidlige død gør moderen sorg. Hendes samvittighedsforbindelse tager sig da af dets åndsperson og bringer den i sikkerhed. Jo bedre moderen føler med sin samvittighed, des lettere bliver sorgen, des større sikkerhed, thi troen har også kraft. De skal engang mødes ifølge skaberlovens kunst.

De tidligere samfundsmæssige udtalelser om åndstilstanden lå i min samvittighedsforbindelses tanker, da han på det russiske krigsskib forudsagde det daværende russiske riges undergang, og at andre rigers undergang ville følge efter.

Krig kommer, når der styres mod krig. En person, et hjem eller et samfund går under, når der styres mod dets undergang; kender vi

lovene for livet, behøver vi ikke profeter til at forudsige følgerne af livets gang.

Mange mennesker agter knipler, geværer, kugler og krudt højt, men Guds skabermagt har en anden karakter; den kan trædes under fødder for en tid, men i længden lader den sig ikke afvise.

Et samfund, der opdrager sine individer til mord og røveri, besidder ikke samvittigheds ret til at straffe de enkelte, der følger eksemplet.

SLUTNING

Denne min beskrivelse af livet gælder kun tiden til Guds fred; bag ved den eller over den når ingen i menneskelivet, bortset fra Jesus. Guds fred er det højeste mål, der nås i menneskelivet.

Derefter kan vi trygt lade Gud om resten.

En og anden læser vil efter dette muligt udbryde:

Hvad skal jeg nu tro?

Hertil skal jeg svare:

Lad enhver tro, som han kan og vil. Har du en tro, så behold den! Har du ingen, skal du ikke bekymre dig om at tro noget bestemt; men du skal straks begynde med at følge din samvittighed!

Vid, at du er en verden for dig selv med din egen ejendommelighed og forskelligartethed, ikke fuldkommen lig noget andet eksisterende menneske eller væsen; derfor kan intet andet menneske diktere dig en tro, der fuldt ud i alle enkeltheder vil være tilpasset dit væsen; men følger du din samvittighed, vil der ad den vej vokse en tro frem hos dig, og denne er din rette tro for Gud og mennesker.

Vis din samvittighed i dine ord og gerninger!

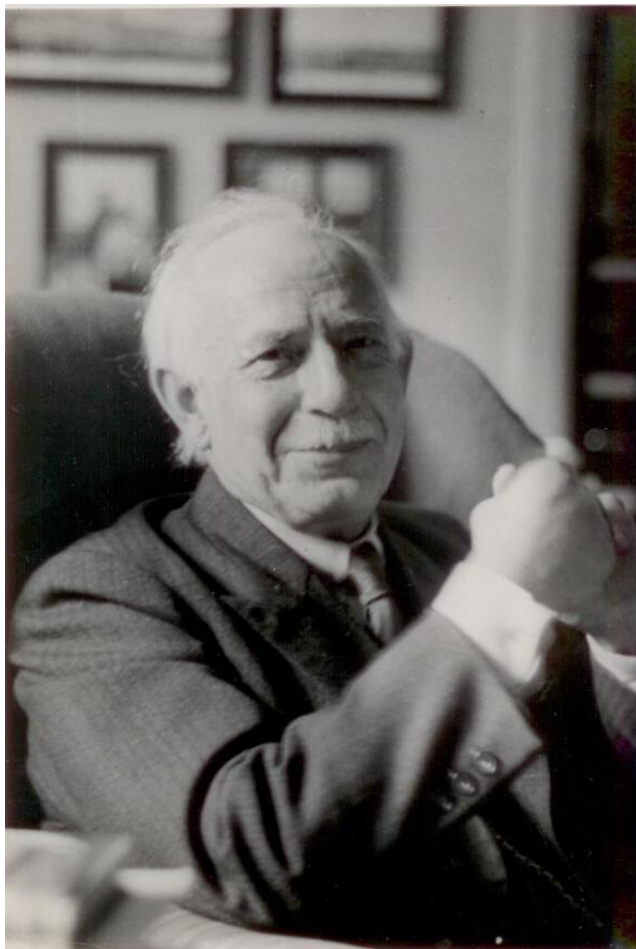
Drag skellet skarpt, da vokser du i viljekraft og dermed i åndsudvikling!

Dette er vejen til freden.

At bygge op og rive ned giver tænkeevne, system og viljekraft til den i menneskelegemet fødte åndsperson.

Men hvad du end gør, bygger op eller river ned, lad det blive i pagt med din samvittighed, da vil efter læretiden freden komme!

At rive ned uden at bygge op er tilintetgørelsen; den mørke skygge jeg så på bakken, vogt dig for den, thi et liv har kun én chance! At bygge op er lyshavet, livet. Det er herligt at være, men det koster at ville, en indsats, hver må gøre efter sin ånds indhold.

Laurs Nielsen, foto fra 1930erne.